

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Mãn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 52

TUẦN LỄ TỪ 14.3
ĐẾN 21-3-1969

CHỦ TIỆM KIỂM ĐẦU BÉP: MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VỒ TÁNH ỚNG NÓI 24.901

Wasorn
DS 531
C74 ++

#52
Mar. 14, 1969

CORNELL UNIVERSITY
AUG 27 1969
LIBRARY

bỏ bàn hòa đàm

Trong phiên họp chiều thứ năm vừa qua, phái đoàn Việt Nam tại Ba Lê đã có một cử chỉ rất đẹp: Bỏ phòng hội ra về sau khi đã lớn tiếng mắng thẳng vào mặt bọn khát máu cộng sản. Trước nay, các nước Tây phương đều khen ngợi thái độ nhã nhặn lịch sự của phái đoàn Việt Nam. Nó khác hẳn với bộ điệu hung hãn, thô tục của phái đoàn Hà Nội. Bây giờ, thì phái đoàn đã cứng, trước một kẻ thảm bại tìm cách gỡ gạc bằng cách phảo kích vào đồng bào lao động. Có người cho rằng cộng sản đã bản đờ quá nên dạn mớ lạc vào dân chúng. Nói thế là

bậy. Tại sao lại lạc luôn mấy lần vào khu Khánh Hội? Lần đầu làm chết trọn gia đình tám người. Lần sau lại giết thêm 21 mạng nữa? Thật ra, cộng sản muốn nói với đồng bào Saigon: Nếu chúng mày còn theo Mỹ, Thiệu, Kỳ, Hương thì chúng tao còn giết nữa. Nghe đâu, cộng sản đã lập danh sách 3 triệu người và sẽ giết cho kỳ hết. Ôi mĩa mai! Một bọn tự xưng là Việt Nam Dân chủ Cộng hòa lại cứ làm trò phản dân chủ, lừa lỉnh vào Nam rồi phủ nhận. Một bọn tự xưng là giải phóng dân tộc lại cứ nhè dân tộc mà giết hoài? Họ có nghe Hòa Thượng Thích Tịnh

Khết đã nói trong Thông điệp đầu xuân: "Viện trợ không có nghĩa là buộc kẻ được viện trợ trở thành tay sai. Giải phóng cũng không phải là giết hết dân tộc". Theo Mỹ quả là nhục. Theo bọn giải phóng khát máu để giết hết những người không cùng chung lý tưởng thì sao gọi là phụng sự dân tộc được? Kể từ khi cộng sản đòi thành lập nội các hòa bình ở Saigon, một bọn chó đẻ đã run lẩy. Chúng bắt đầu ca tụng mặt trận để mong sau này được tha thứ các tội ác tày trời của chúng. Một bọn khác lại trốn chui trốn nhủi vì sợ bọn cộng sản làm thịt.

Nói rõ là bọn chúng hết hoảng Sau cái chết của giáo sư Trần Anh, làm tên đã mềm nhũn cả người. Trong khi đó đồng bào Khánh Hội vẫn hàng hàng lớp lớp đi sau quan tài của các nạn nhân phảo kích, 2000 sinh viên y khoa vẫn can đảm đi tiễn đưa thầy. Dân tộc Việt, Thanh niên Việt kiêu hùng như vậy đó. Kiêu hùng vì không sợ hãi bất cứ một sự đe dọa nào. Một điểm khác, trong lần phảo kích năm ngoái thiên hạ đua nhau mưa bao cát. Năm nay, các chủ vựa cát chẳng bán được bao nào. Phải chăng đồng bào đô thị đã tỉnh ngộ và muốn ăn thua đủ với kẻ bạo tàn?

CUỐN SỔ CHÂN HANG TUẦN

của tú ria

CHUYỆN MẢY «ÔNG CÒ»...

Dân bản quần phen, áo phá lấu nghe nói tới... Ông Cò là sợ chết cha!

Thiệt tình! Có nhiều người không biết ngán Tổng Thống, là vì không mấy khi giao du thân mật với Tổng Thống nên cứ «in chí» Tổng Thống nào. Trái lại, thiên hạ nghe hỏi ông Cò là... rung rún, và sợ như sợ Thần Thánh.

— Nhưng than ôi! Cách nay không lâu có tới 8, 9 ông Cò bị «đề cao» tham nhũng! Dân chúng tá hoả tam tinh hải cầu bồ thạ hoàn... bết ngán ông Cò! Trái lại, có ông Cò tự sợ mà xin đổi đi như ông Cò ở ngoài Cáp, có thằng anh là nhạc sỹ Đút Quân vô vại ly rồi thì là nhè, phe phan — «Tui làm áp phe cho thằng cò... nó em tui phải lo cho nó!»

— Chết mẹ ông Cò!!

CÒ ĐỆ THAY CHO CÒ QUỐC...

Dân Saigon đều biết Thương Cảng là «lò» đào tạo tham nhũng trứ danh! Đứa nào dõ dẫm, tới đó ở ít lâu, cũng được «tốt nghiệp!»

Ông cò có cái tên Quốc là nước, nghe như là yêu nước nhưng lại bị tố là yêu xin gốc tham-nhũng, bị ông nghe nhà ngòi Hồ-ngọc-Cử là làng nèn... quan trên bèn đổi cò đệ thay thế cái dưng!

Dân chịu chơi khầu:

— Đứa nào nằm ở Thương Cảng mà không ăn đờ, đứa đó chưa sạch nước cần! Người khác (đạo đức đối) có lời bàn:

— Ăn đờ nhờ bị tố đâu... thì sao?

Tú Ria sực nhớ... bị tố ác liệt trên mặt báo và hai lần Giám Sát Viện lấy đủ hồ sơ tình trạng Mỹ Tho đạo nọ bị cách chức và «sẽ» còn bị tụy tỳ ra Toà. Ấy! Đến nay nội vụ im ru bà rù!! Ông Phó tỉnh Trưởng Nội An từng «vạch đường, vẽ lối» cho ông Tỉnh, từng xách xe hơi lên Saigon «chạy thuốc» cho ông ta để khỏi liên lụy tới mình! và bị giờ cũng... bình an vô sự, ngồi nghĩ cách... «lấy điếm» với ông Tỉnh mới, có phải là «dzigua» Định Trưởng hong?

— Có lẽ Cò Quốc cũng phát noi gương của Tỉnh trưởng Mỹ Tho đạo nọ! Sau khi no nê tới... ách, thì chịu chỉ để chạy thuốc là sống nhân!

CHUYỆN MẢY «ÔNG THẦY»...

Mấy hôm nay Thầy Trí Quang đi tới, đi lui, đầu cúi, bứt tay nghe broóc broóc... si nghĩ lung lăm!

Tiên hạ xâm xì... có lẽ Thầy Trí Quang bị một cú «đầu điên» ở miền Trung hồi năm cho nèn, lần này không chủ quan, phải bắt chức tụi nhà Páo là... đề đặt thường lệ! (Ấy, như Chí sĩ Minh Võ từng không đề đặt mà dang làm thân Con Ông bỗng thành ra Con Cu Xanh)

Còn về phần ông Ton Ton nhà mình thì có ông «Chí Hường» bên cạnh, nên lúc nào cũng cứng rắn! Mặc dầu bài học của ông Diệm năm xưa còn đó, nhưng Ton nhà mình quyết không chịu trượt vô chuối «một cách đề dằng trên con đường lịch sử bùn lầy đầy gió mưa trơn trượt này!

«THẦY» NÀO XÔI THỊT ?!

Tú Ria không là Phật tử nhưng bắt chước đạo Thanh Nga tu tại gia (vì tánh bần thiện nên không bao giờ ra tranh cử Tổng Thống với ông Diệm, hoặc tranh cử Thượng, Hạ nghị sỹ chi cả) nên không là đệ tử của Thích tâm Châu, hay Trí Quang, cho nên không thể biết... thầy nào xôi thịt cả!

Cũng như đối với mấy thầy vừa bị bắt, bị mời... Tú Ria, miến phê bì h, vì nhớ thưở nhà Ngô đưa nào phê bình nhà nước đầu chủ thì bị bỏ tù chết cha.

Còn đối với các thầy đang ngon lành như thầy Tâm Châu đúng là ôm nhằm cội phúc còn mấy thầy bị ở tù lại đúng là gặp... giây xích! Chỉ lấy chúa cầu xin cho mấy thầy đừng bị đoàn, nếu chỉ bị ở tù thôi thì cũng như tu tại chùa vì ở đâu, bậc chân tu cũng cứ đề bỏ sửa.

— Chỉ đáng thương hại cho... loài ham ăn cá tôm thịt như Tú Ria mới đau khổ mỗi khi thấy đèn kính tế nước nhà được tiến bộ nhờ vậy giá leo thang, bèn kêu ca... tiên sư cha đứa nào dám nói kính tế nước nhà lụn bại!

«XÁC CHẾT» BIẾT PHÂN BÌ...

Tú Ria nằm thiêm thiếp ngủ chợt thấy hồn ma của nhiều nạn nhân pháo kích trước đây hiện về lay gọi:

— Bớ anh nhà Páo! Nhờ anh dặng vại giồng «khiếu nại» với người sống hộ chúng tôi...

Tú Ria hỏi:

— Đã chết mà còn «khiếu nại» cái quái gì?

Ma bèn tức tức nói:

— Tụi này cũng chết vì tại nạn hỏa tiễn, vậy mà sao lúc trước, tụi này chết rồi, thân quyến đi xin tờ khai tử để chôn còn gặp nhiều thủ tục hành chánh rắc rối, để lâu, mùi hôi xì ra khỏi quan quách! Còn mấy nạn nhân sau này, lại được ai đó bày ra sáng kiến... đi tuần hành các quan tài - biểu diễn qua nhiều đường phố coi xóm quá vậy.

Tú Ria hỏi:

— Còn gì ức nữa, nói luôn đi!

Ma thúc thích:

— Lúc sống tiền đương thế chịu lắm điều bất công xã xệ... mà tới khi chết rồi vẫn còn gặp xã xệ bất công, có chán chưa?

Tú Ria an ủi:

— Hồn ma bác sĩ Trí và bác sĩ Trần Anh đâu có than phiền sau khi chết, quan tài không được ai đem đi biểu diễn vòng vòng các đường phố như nạn nhân pháo kích mới đây.

KIM CƯƠNG ĐI NHỰT

SỬA... CHO ĐẸP!

Nhà sản-xuất phim Giao Chỉ mang tên LIÊM FILMS vừa cao hứng đưa Kim Cương đi nhặt để sửa ví sửa móng, sửa da mặt cho hết tàn nhang và hi vọng khi về Saigon sẽ trở thành tài danh SEXY chứ không phải... lép xẹp như thưở nay.

Nhưng Thẩm thúy Hằng cười ngất nói: Ý chời ơi! Đừng tưởng bở. Ai mà sửa móng, đi đụng nghe cộp cộp chứ đâu phải mềm xèo như da thịt tự nhiên mà ham. Và nếu muốn cắt lột da mặt thì phải ở... bên... cả mấy tháng trời chứ bộ vài tuần mà xong à!

Nghe vậy Tú Ria phát ón xương mố ác. Vì trong lúc ngàn dân đang đau khổ bởi chiến tranh, muốn đẹp cái quái gì mà muốn lọa vậy! NGƯỜI VIỆT «CU KY» Ở HẢI NGOẠI!

Một đọc giả điện thoại lại hỏi Tú Ria có biết Người Việt cu đơn Lý quý Chung bao nhiêu tuổi? Tú Ria đã chùng:

Anh ta khoảng băm mấy là nhiều! Đọc giả họ cầu nhau:

— Họ Lý viết ba hoa thiên địa về cuộc thương thuyết của Hồ Chí Minh 23 năm về trước là lúc anh ta còn tấm chườn chạy cã đồng làm sao biết được mà viết ra cái điều rành lịnh sử vậy?

Tú Ria cười xà:

— Mua sách báo tài liệu ngoại quốc dịch ra rồi xào lại gửi về cho... dân tộc mình xơi, bán rẽ ạt, mỗi ngày bán ăn món «vịt xào» ấy tón có... 5 từ mà than thở cái nỗi gì?

CÒI HỤ BẢO ĐỘNG... TẶNG DÂN SỔ

Có người than phiền rằng... hoà tiền nở xong cả buổi mới nghe còi hụ!

Đâu phải 5, 7 hoà tiền nở mà cả đô thành phải đều thức giấc, trái lại, chỉ ở nơi nào quá gần mới giật mình thức dậy thôi.

Nhưng, khi có còi hụ ầm ỉ rú lên 15 phút au đó, thì cả hơn hai triệu dân đô thành đều... giật mình thức dậy. Và khoảng từ 3, 4 giờ khuya cho tới sáng, nghe còi hụ xong chẳng mấy ai còn có thể ngủ lại ngon giấc.

Thế nên, trong khoảng thời gian bị nghe còi hụ mà không ngủ lại được... hơn hai triệu dân ông đàn bà năm kể bên... không biết phải làm chiện gì cho lợi ích quốc gia, bèn thấy máy... rồi thì mần đại nó một vại phát gọi là... giải trí, giết thời gian, vì vậy, nếu trong đêm có vài chục người xí lác leo vì hỏa tiễn, thì có hàng... mấy trăm thiếu phụ... đàn bà... con gái mang... bầu.

— Số sinh sản nhờ Còi Hụ mà gia tăng rất cao! Ích lợi thấy rõ. Hụ nữa đi các cha nội!!

Con nhà Thương Sinh đã đã «về Quê» để «xoang» Trần thị cầm Hồng, con nhà Thập Nguyên cũng đã rút về hậu cứ Tam giác của «Tiên nội nó» để nòn oẹ những chất đờ, những chất bần mà cuộc đời đã đầu độc nó. Bởi thế, Thấy ta, Lão Đam mới quyết định cho ta xuống núi kế nghiệp sống sượng của cả hai thằng Thương Sinh và Thập Nguyên nghe quyết định của Thầy, ta lấy làm run sợ mà thâm nghĩ rằng: đây là một lối hại ngầm của tụi «Su huỳnh huy hoàng». Nhưng, dù sao, đây cũng là một vinh dự đáng chú, một thứ vinh dự mà cho gà nó cũng dếch thêm ăn, Thế mà, Thấy ta cũng cứ đeo vào cổ ta hai chữ For rent và nhét vào tay ta dùi cui cùng tu hít để xuống đường hành nghiệp vung vít với đời,

Bây giờ ta cảm thấy ta tự nhiên to lớn như chàng G.I của Hiệp Chúng Quốc mến yêu. Ta hứa, Ta thề: «không sợ đũa nào sớt cả», kể cả thằng chủ tiệm Minh Võ Ta biết, bây giờ thằng Minh Võ sợ bị gậy, sợ rách nát mông tời. Như thưở nó mới làm người... đi tàu há mồm. Thế nên nó hèn như con Cua thập thò cửa hang mà hồ hét, mứa đôi càng tỏ bố quờ quạng được cái gì cũng cứ nhét vào «Hậu môn» Ta biết thế, nên ngay khi tuyên thệ kế nghiệp nên nham nhờ sống sượng là ta đã nghĩ ngay đến vấn đề

phải tiếp tục phóng sự GIAO CHỈ FOR RENT, vì Con Ông mà thiếu chất For Rent thì Con Ông sẽ yếu lăm và từ cái yếu đó Con Ông sẽ thành con ruồi, một thứ ruồi tái béo chuyên đánh đu theo Đế Quốc. Đồng thời ta cũng nghĩ rằng Mỹ sắp hồi hương và tụi nó sẽ mang theo những thứ tụi nó có - như vậy nước Giao Chỉ ta lúc đó, sẽ rộng lớn lăm người ngợm thôi cho thuê, nhà cửa thôi cho mượn

và nên kinh tế lúc Mèo đi sẽ thịnh trị gấp trăm ngàn lần hơn, bây giờ thì chỉ có «tin đồn bậy bạ» nào là sảng lên giá vì xe tự động sẽ được miễn đóng thuế lưu hành... song song với nguồn tin bậy bạ đó hồi trước tụi con gà nhà kinh tế Đại Ngu có hãng hái tuyên bố sẽ không tăng cái gì - liên đó, biểu người ngợm chống gian thương, chống giá chợ đen, chống tăng giá đeo lưng lằng khấp các ngừ đường tại Thủ Đô nhằm mục đích khuyến khích nhân dân hợp tác với chính quyền

trong việc bắt gian thương (Rất may là cái pháp trường cắt nơi gian thương Tạ Vinh đến tội đã bỏ đi, không thì cũng «Bỏ mẩu» mấy thằng chợ đen). Đến bây giờ khi ngời thực hiện thiên phóng sự For Rent này thì các xì thầu ở «Quốc Gia Chợ Nhớn» đã bắt đầu rục rịch «Đào cầu, Bùn tán» để nhai xương nghiền cốt thằng đàn Đại Ngu về 2 nhu yếu phẩm Đường và Bột. Thôi thì, đó cũng là một thứ «Cung Chúc Tân Xuân» mà nhà nước Kinh Tế đã dành cho trăm họ nước Đại Ngu, mà

dù sao đi chăng nữa «đường bột» có lên chút đỉnh thì đã có ai chết đâu Nhà Kinh tế đã lý luận ngầm như thế, và lại, có chăng, có chết thì chỉ chết dân công chức hạng bét và cái thứ Nhà Ban không thêm mang Hoa Lá Cảnh tức là cái thứ «Rân» mà trước đây, trong kỳ tranh cử vào lương viện Lập Pháp cao cả... mấy bà... mấy ông cùng mấy Liên Danh có thành tích tranh đấu đáng kiến nghị... mau nhất đã hứa đủ điều tốt đẹp cho đến nay trải bao cuộc nắng mưa, mấy cái Bích Chương khốn lịn chưa chịu tụt xuống... Nó cứ nằm trên cao với những lời hứa hẹn rất

bất lữa nào là tranh đấu cho quyền lợi dân nghèo, cho công chức, Quân Nhân hạng bét nào là xây thêm trường học thêm nhà thương, cải tiến toàn bộ, toàn diện đề bứt xiêng nô vong.v.v... cho đến giờ người và lời hứa còn đó... còn sờ mó được mà quý vị trong lương viện cao quý bất khả xâm phạm cũng còn sờ mó được... mà thử hỏi từ cái ngày mà quý vị ngửa tay lãnh tiền của đất nước này-ta thử hỏi quý vị đã làm, được những gì cho cử tri của quý vị?

Ngoài cái việc quý vị họp lên họp xuống đề dâng kiến nghị xin lương, đòi phụ cấp vợ con, phụ cấp đi họp... đề rồi sau đó, quý vị đòi đến việc mua xe hơi trả góp và sau cùng quý vị cao quý của toàn dân chúng ta đã tranh nhau xuất ngoại... để đầu độc dư luận

Quốc Tế cho để bề ngoại giao mua thuốc chơi lâu, thuốc ngừa đê và buôn lu ôn cả lịch cời chuông. Đấy bà con, con, đồng bào có bác nghĩ coi, những kẻ mang nhãn hiệu Bất khả xâm p hạm của Lương viện Giao Chỉ đã làm gì cho Quốc Gia này? Hỏi tức là nhắc quý nhân loại Việt Nam da vàng «chính thống Nam Việt Nam», mỗi kỳ có tổ chức bầu bán «Kí Rì», thì xin quý vị cứ năm nhà gái háng cho «xước ng tay» đừng thêm nghe cái thứ ăn hại đái... đường, tán lảo đề thủ phiếu cầu vinh.

Nghĩ đến đây, ta lấy làm kiêu hãnh, một thứ kiêu hãnh của giống dục, thế nên ta vui vẻ vâng lệnh thầy Hạ San tìm thuốc chữa bệnh Cùi cho nhân loại loài người. Nhưng lúc ta bị gậy xuống, nui ăn có th con nhà Thương Sinh nui áo ta lại mà rãng:

— Mẹ cóc, Thằng Minh Võ đang rét bị gậy, mày đừng phang ai sớt cả-Nó. Thằng Minh Võ bây giờ hèn về vụ «châm chích» từ khuya rồi bây giờ mày cứ tập hèn đề chờ cho đến khi bề yên sóng lạng nó nòi húng đê... nghe chưa hiền đệ.

Ta ngáp liền ba phát và lấy làm phục lời khuyên giải của con nhà Thương Sinh, đồng thời ta cũng thương ta khi tự quyết định kế nghiệp

giao chi' for Rent

PHÓNG SỰ ĐỐI THỌI RA RÍT của NGƯỜI HỌ TRẦN (kẻ kể nghiệp Tháp Nguyễn)

viết Thiên phóng sự "Giao Chi For Rent" này.
HỘI NGHỊ THẨM ĐO "XƯƠNG CẬT"
TẠI CHIẾN KHU ÔNG TẤN.

Ngày đầu hành hiệp đã gặp những khó khăn hiểm hóc, có lẽ, lỗi tại đi ăn chè gặp phải cô nương "Bạch Bân" của cái giống lì lợm, cái thứ mà thân nhiên sung sướng khi thấy máu trong cơ thể tự nhiên ứa ra). Bởi thế cho nên, khi bị gây hành nghề... Ta đã gặp toàn chuyện âm ương, Đê xả xui, ta chợt nhớ tới "cây còn" ta bèn hùng hục đến... trước là để xóa tai nạn mà nương Bạch Bân đã mang tới, Sau là hội quần hùng lại mà vấn kế... Bữa ăn đôi Chó, chả Chó gồm đông đủ nhân vật Đảng Ta (Xin nói rõ là nhờ có ăn nên hội nhà mới tới đông đặc, tới cả bầy... tới như một đàn ruồi tái béo bu quanh đĩa thịt bò băm thứ thịt mà nước Cờ Hoa đóng hộp gửi đi khắp lục địa có chiến tranh...)

Đề mở đầu chương trình, người Tạ, lục bèn mở cửa miệng mà ca rằng :

— Thưa quý vị, Thưa anh em bằng hữu trong hội Ruồi Tái Béo, trong hội ma cà bông hết đất ăn có và đối thọi — Thưa quý ông chủ tịch Hội dưới Trời, Thưa thầy Tu Xuất, Thưa bằng hữu trong hội Trường Đua, Thưa Cô, Thưa Sư, Thưa trang Quốc Mẫu Tháp Thành...

Đang lúc người Tạ Lục ba hoa thừa thốt thì Minh Võ nghiêm mặt cắt phăng... lời nói, rồi múa mai hoa quyền mà rằng :

— Đù òa, ông đêch sợ ai sớt cả, có đêch giớ trò thừa ỷi hèn hạ ông đối lập hết, đối lập mí cả vợ con... cứ phang thẳng, phang chết bỏ... ông đang cảm thấy ông to lớn dị thường đây — Phang đi, đánh hết mình đi, ông chịu hết cho...)

Đang lúc lên cơn, nhà chí sĩ Hội Trường Hội Dưới Trời cứ tỏ tỏ mà cảm khái, thấy cái cảnh hung hăng con bọ xít mà Minh Võ đang độc diễn, ta bèn làm cuộc suy tôn :

— Như vậy mới đáng anh hùng hào khí tiếp đi, nghe được lắm... được lắm.

Nghe ta suy tôn thần tượng Minh Võ thì trang Quốc mẫu Tháp Thành lấy làm khó chịu, bèn gãi háng sồn sột mà rằng :

— Sự các anh chỉ giỏi bôi nhọ, bôi nhọ "người bất khả" — Ta đố các anh dám hỏi đồng hồ của cụ bất khả Nguyễn bá Lương chỉ mấy giờ: 12 giờ hoặc 6 giờ 30 ?

Bị trang Quốc mẫu đánh thình lình, các đảng anh hùng ngời thộn mặt ra đêch đũa nào dám ho he béc hách... Đang lúc trang nghiêm đó thì nhà Chí sĩ Minh Võ bèn biểu diễn một màn giải độc nhằm mục đích xoa dịu nỗi đau của người đàn bà đã bỏ phí cả cuộc đời tươi sáng để hy sinh cho dân tộc, bây giờ dù sau cả 1001 cuộc ân ái với đủ 1001 thứ người, Trang Quốc Mẫu Tháp Thành vẫn còn chút lòng trinh bạch, vẫn còn nhiều kiêu hãnh để nằm ngửa... nhìn trần nhà trắng phau xem đôi Thạch Xùng màn chuyện tình yêu.

Giữa lúc Minh Võ an ủi vợ về chị Tháp Thành thì ta cảm thấy ngứa ngáy đêch chịu nổi, Ta bèn cao giọng khuyến can :

— Nay xin anh, anh có mần gì thì mần thì mần, anh đừng có "Công xúc tu sĩ" anh nên đeo mẹ nó "One Prophylactic Gold Crown" vào cho chắc chắn, luôn thì diệt trừ hậu hoạn, Và lại, anh cũng đừng hòng mó máy đến thân vàng của trang Quốc Mẫu yêu

quý — ta nói cho anh biết, anh đêch đáng xách gộc cho cụ chủ tịch hạ viện — 71 tuổi vẫn còn phong độ gân cốt để bắt ghê tâm tình mí một bà đang độ hồi Xuân.

Bị cú phang đay căm thù, Minh Võ co hai đầu gối ngồi khập nẹp theo kiểu mấy anh chàng ngồi sau xế Nhật 50 phân khối — cái vế mặt của Minh Võ bấy giờ trông nghệt ra, ngờ nga ngờ ngẩn, chả khác gì mấy anh con nhà lành ngồi theo kiểu "bảo vệ trinh tiết" đằng sau xe Nhật Bùn — kiểu ngồi này phải suy tôn người làm tuật... chớ kè cươp của giết người của Cảnh Buồn Đê Thành — Nhưng rồi con run xéo mồi nó cũng rúc mình bởi thế cho nên Minh Võ lớn tiếng mà rằng :

— Ta đã thề không đối lập, không làm chánh chỉ

tránh em — ta xin thề, đó là sự thật, toàn sự thật. Nhất định ta không nói láo không mập mờ xô xiên- bắt cứ ai của đất nước này bây giờ thì cũng làm ta sợ cả, thôi cho ta bình yên- ta xin giác ngủ bình yên để sáng dậy còn lái xế bốn bánh. Nhà cách mạng Phập Phòng từ này ngồi yên, đến giờ có lẽ không chịu nổi mới lên tiếng:

— Mẹ kiếp chúng mày, cứ chề bai vợ vịn chúng mày bần như chó- ông hỏi chúng chú- chúng mày có nhờ ơn mưa móc của nhà nước — nhất là trong những lần tăng giá chút đỉnh chúng mày mới có xế 4 bánh mà vi vút chứ — mẹ cóc, chó chưa chề dứt thì người ta chưa chề tiền nhe... Đến ngay như Mẹ Nhất ở bên Ý còn xin xuất viện lấy anh Linh Mục thì ta thứ hỏi cuộc đời này có cái gì hơn ngoài cái cảm giác "rùng mình" của thân thể. Thầy nhà Phập Phòng mạnh miệng quá, nhà Báo Ma Cao bèn đàn áp :

— Cầm cha cả đi đê ông còn nghe Thái Thanh hát nhạc Trịnh công Sơn.

— Nay ông đừng có phàn chiến, nhạc Trịnh Công Sơn là cái thứ phàn chiến, cái thứ... nghe nổi mẹ cả da gà — nhà nước " treo nhạc Trịnh công Sơn rồi " yêu Nữ Khánh Ly hết tranh giành "ngôn từ ca" với Nữ Lưu Lệ Thu nữa — hết rồi — hết thật rồi cái gì cũng hết... Thôi thì cứ vỗ tay mà hát cộng đồng: hát du ca, hát từ đống hoang như loài ếch ương ị ộp trong đêm mưa là khỏe người.

(KỶ SAU TIẾP)

TRUYỆN DÀI . THANH MINH THANH NGÀ .

— Không biết hãng thông tấn "khôn lìn" nào đã thổi mồm loan cái tin: "ông Đại Sứ Phạm Đăng Lâm mí lý em Thanh Nga đi ăn cơm "giao chi" ở bên cái xứ giá buốt Ba Ri... kết quả là mất xế DS 19".

Bố các anh nhè, các anh chỉ giới loan tin bậy bạ vì sự thực cái ngày 13.1. 1969 thì em Thanh Nga còn nằm ở rạp Hưng Đạo Saigon để diễn tuồng "Hai chuyện xe Hon"... vậy thì, em Thanh Nga nào đã đi Ba Ri... Bố các anh nhè xô lá nhậu vừa vừa thôi chứ nhờ các anh tí dấy.

cười... tạp lục

(tiếp theo trang 7)

Sau đó có tiếng vòng đưa kéo kẹt và giềng ru em ngọt sớt của đi nói!

— Cháu ơi, cháu ngủ cho no
— Cửa đi" đi giữ, ai bỏ mặc ai.

FIDEL CASTRO ĂN TRẦU ! -

I cán bộ cao cấp của Việt Cộng sau một mạch khoác lác tại hội nghị "song phương" ở phòng « ngủ » MaZét tích pa-ri, la cà ra phố tìm mục « Hương thụ » sau giờ phút " lao động " cái lò miệng, Cán Vệm ta mò vào I câu lạc bộ của Lực lượng Công nhân Xã hội Pháp. Câu lạc bộ vắng tanh chỉ có I anh bồi bàn và I cô đầu ngân viên, thấy khách vào anh bồi bèn ra hỏi khách uống gì? Cán Vệm lúng túng kéo ghế ngồi và phân vân chưa biết gọi món gì để uống, chợt nhìn lên tường sau quầy rượu có I tấm bảng trên có mấy chữ F.O.S.F. (Force Ouvrière Socialiste Française) Cán ta tưởng đây là tên I loại Lave nên định đặc bảo bồi: Anh cho tôi I ly « Lave Fosf » Anh bồi ngạc nhiên nhưng chợt hiểu khách là I cán bộ Việt Cộng đại ngoạn cổ và cũng đại cù lần! vốn dĩ anh bồi là I dân Pháp gốc Việt trước kia đã có một thời oanh liệt ở cái xứ Bắc Kỳ bảo hộ,

sau đó anh bị cái gọi là hiệp định "Grico Neo" nó dái phát văng từ "Mẫu quốc" sang đến "Phụ quốc" của anh bấy giờ anh trở thành bồi bàn luôn luôn "gặm" khối cảm hờn bọn Vệm, đồng thời gần đây anh lại có I số bạn bè và thân nhân bị bọn Vệm nó pháo kích chết banh xác, chết bất ngờ, chết không kịp trời trần, chết rất thê thảm không kịp... sống, nhân đây cũng là I cơ hội để anh "trả đũa" tức là "rendre baguettes" bọn Việt Cộng tàn ác đã man bằng cách chạy ùa vào sau quầy hàng lấy I cái ly lớn lau chùi rất... sạch sẽ, đoạn anh "vạch đẽ" tề dầy I ly sủi bọt trông rất ngoạn mục đưa ra cho cán Vệm và nói: thưa "đồng chí" đây là ve fosf I anh cán bộ Việt Cộng đờ ly uống I hơi cạn sạch, tâm tắc khen, chà lave fosf ngon quá uống thật đã, cho thêm I ly nữa!

Anh bồi lúng túng vì "Rô Bi Nê" của anh mới bị sớt "thủy điện" cúp nước ngang xương, nhưng anh nhanh trí

chạy vào cầu cứu đến "rô bi nê" của cô đầu ngân; lát sau anh bung ra một ly cũng đầy bọt mà màu sắc trông còn đậm đà và.. hấp dẫn hơn trước, cán vệm ta hau háu vỗ ly La ve trên tay anh bồi và ngửa cổ say sưa nốc gần... cạn! bỗng nhiên anh ta ngưng nốc và giọng cao ly la ve lên nhìn I lúc, hỏi anh bồi.

— Tôi còn mầng I ly Lave Fosf nguyên chất của mà, sao đồng chí lại pha thêm "gờ rơ na din" vô?

Anh bồi bình tĩnh đáp: Vì xét thấy đồng chí là I cán bộ cao cấp của Hồ chủ tịch nên tôi thành khẩn ủng hộ đồng chí I ly Lave nhân hiệu "Fidel Castro ăn trầu" do nước dân chủ nhân dân Cuba sản xuất để tỏ tình hữu nghị.

Cán Vệm khen anh bồi I phát, đồng chí quả là I công dân đã được giáo dục bởi chủ nghĩa "Mác Lê" đã thông "tu tưởng Mao Trạch Đông" và thấm nhuần tác phong đạo đức của Hồ chủ tịch!

Anh bồi nhìn ly la de cò" đờ trên tay cán Vệm và bốc tươm.

— Cám ơn đồng chí đã quá khen, nhưng đồng chí hãy dùng cạn chỗ đờ không nên "lãng phí" vì loại Lave này rất quý và bô, chỉ dành riêng để thết cán bộ được hưởng chế độ "Đặc Táo" I mà thôi.

Vệm ta khoái tỳ cảm ly uống hết đoạn gặt gù đi I đường phê bình chú giải:

Thảo nào mà khi uống Lave của nước dân chủ anh em Cu Ba, tôi nhận: thấy dung hợp rất nhiều mùi vị tanh tanh gây, gây như mùi «Ca-vi-A» 2 của nước đàn anh Liên xô, và mùi mần mần khai khai như mùi «Sá sùng» của nước Trung Hoa vĩ đại!

(1) Đặc Táo: bữa ăn có 8 món dành cho cán bộ Cộng sản cao cấp.

(2): Ca-vi-A. Caviar, I loại trứng cá muối của Nga, rất được các cấp lãnh đạo Nga sô ưa dùng.

(3) Sá sùng: Hải sâm, I loại địa bễ có tính cách bô đưỡng, món ăn hàng ngày của bọn lãnh tụ Trung Cộng.

tỏ tình đầu gối

(tiếp theo trang 7)

kể vị Mỹ đê lo về kinh tế hậu chiến xứ này, kể cả Nam lẫn Bắc— sẽ có hai nước tranh nhau đó là Nhật Bản và Pháp. Người ta đã thấy Nhật đã phóng ra vài chương. Nhưng, với chương, bốt thom, UNIXON của ĐỒ GỒN Pháp sẽ chắc chắn cái chân mại Bản (COMPRADORE) của Mỹ tại VN sau này. Giả tỷ như ông nhà giàu Mỹ lại làm cảm mà chịu sửa lại cho BV những đường xá và cầu cống, thì nhà thầu đợi tương lai, biết từ năm nào ?Bà Đầm liền trình bày những thắc mắc của mình cho Ông Tây nghe. Thì, được Ông Tây trả lời:

—Ồ, Ồ... lo gì? Ngay giờ đây, Ông Tây Bà Đầm cũng sẽ đê thờ tới nơi. Được NIXON ủng hộ, thiếu gì mối lợi? Ông Tây bà Đầm ở Saigon này, sẽ trúng làm áp phe ngon. Mừng đi. La Vie est belle. Đời đẹp lắm.

HOAN HÔ THEO CÒM MẮNG ...
Đọc báo Mỹ, Vệ Tểu mừng quá, liền về nhà, tâm sự cho đầu gối nghe rằng:

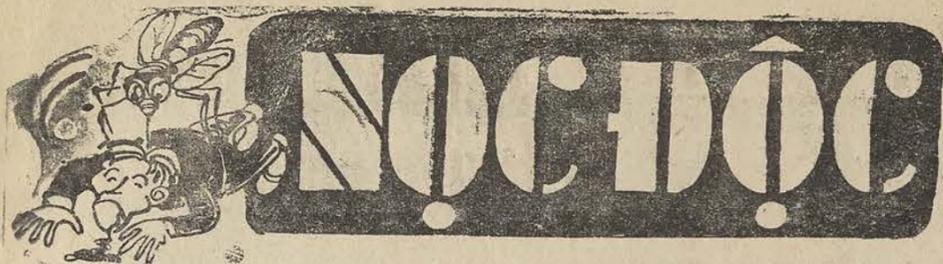
« Chớ có mắc cảm chỉ người An na mít mới có lẽ lối: Hoan Hô, Đả đảo theo còm mầng, hoan hô, 5 chịch một giờ, đã đảo, một bách nửa buổi chẳng hạn.

Không, không phải chỉ có xứ Giao Chi này mới có những trò bỉ đêi đó. Hãy nghe đây, một bản tin ngắn của tuần báo Niu Uých Mỹ, số đê ngày 10 tháng 3 năm nay:

— "Khi T.T Nixon thăm viếng Bonn (Tây Đức) trong chiến công du mới đây, phòng Báo Chí của Chánh Phủ Tây Đức đã mượn 25 sinh viên Đức với giá I đô la 25 một giờ để đứng trước Tòa Nhà của Thủ Tướng Tây Đức, Kiesinger, rồi vỗ tay hoan hô khi T. T Nixon tới.

" Không ngờ, con số 25 sinh viên hoan hô lấy tiền kia, thật là vô ích. Khi T.T Nixon tới, đã có hơn một ngàn người Đức, thật tình cảm mến Ông, đứng sẵn trước Lâu Đài Schaumburg của Thủ Tướng Tây Đức, để hoan hô T.T Nixon bằng thích, và dĩ nhiên khối cần lạnh một xu tiền thương nào."

VỀ TỬU

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐỒNG ƯƠI

Chủ nhiệm Ma Bùn

Chủ bút Ma Có

Giám đốc chính trị Ma Cạo

CỤ LƯƠNG LẤY VỢ LÀ PHẢI CHỈ HƠI TIẾC MỘT CHÚT...

Tin cụ Chủ tịch Hạ viện Nguyễn bá Lương lấy vợ đã loan đi mau chóng, và dư luận bàn tán khá sôi nổi. Có kẻ khen, người chê...

Những người bình tĩnh hơn, đã « phân tích tình hình » như sau : Năm ngoái, có dân biểu từ cụ Lương đã dùng ngân sách hạ viện mua bàn phấn đặt tại nhà cụ. Bây giờ mới biết cụ sắp lấy vợ. Như vậy, cụ là người biết lo xa. Biết lo xa cho gia đình là có tài tế gia.

Theo đức Khổng Tử trước hết phải tu thân rồi tế gia, sau sẽ tự quốc và bình thiên hạ. Cụ Lương tu thân (ở vậy) từ 10 năm nay. Bây giờ cụ lấy vợ để tế gia. Chỉ còn một bước nữa là lên hàng tị quốc. Mai một ứng cử Tổng Thống là ăn chắc. Dù « không có ý kiến » cũng ăn chắc. Chỉ tiếc một điều là cụ Lương đã không

biết dùng yếu tố « cây nhà lá vườn ». Tại Hạ Viện trước đây có 2 nữ dân biểu đều đã có gia thất. Năm ngoái mới có thêm một nữ dân biểu là cô Trần kim Thoa. Cô Thoa nổi tiếng nhờ tài nhện « ấy », và là người có khả năng và xứng đáng nhất hạ viện. Rất có hy vọng đặc cử Chủ tịch Hạ Viện vào tháng 10 này.

Nếu Cụ Lương tính kỹ hơn một chút nữa, thì đẹp biết mấy. Dầu sao thì sự cũng đã rồi, bây giờ mà còn bàn ra tán vào để chia loan rế thúy là mang tội với ông tơ bà nguyệt.

Cho nên, có những người đã nghĩ trước đến việc đăng báo chúc mừng. Theo tục lệ VN, dù già hay trẻ, lễ cử đóng vai chú rể là gọi bằng « cậu », và cô dâu bao giờ cũng gọi bằng « cô ».

Vì thế, lời mừng sẽ đại khái như sau :

«...Nhân được lương long châu nguyệt thiếp (huy hiệu hạ viện) báo tin lễ thành hôn của cậu cụ Nguyễn Bá Lương đẹp duyên cùng cô Bà Bửu Hiệp, hôn lễ sẽ cử hành trước ngày bầu lại chủ tịch Hạ viện.

Xin thành thật chúc lão lang và tân xa nhân cầm «ma-ni-quên» hòa hợp...»

khí ông tivi đề cao chính nghĩa

Những chuyện làm cảm của ông tivi Đại Ngu ta, dù có kể đến tối cũng không hết, ví dụ như xướng ngôn viên đã đọc tên ông Bộ Trưởng ngoại giao Mỹ William Rogers thành tên tài tử William Holden! Hay khi xướng ngôn đọc tin T.T đi kinh lý nơi này nơi kia mà mặt ảnh lại hiện ra cảnh Thủ Tướng dự lễ cầu hôn ở nhà thờ Đức Bà.

Những chuyện tương tự như vậy, kể ra không hết. Tuy nhiên, từ Tết đến nay, có mấy chuyện hay hơn nhiều, nên xin kể ra đây để bà con coi chơi, để gọi là một sự đóng góp vào nền thông tin giải trí giáo dục của nước ta.

Chuyện thứ nhất là vào tối mồng một Tết, đúng như Thủ Tướng đang tổng kết thành tích, thì thỉnh thoảng lại có tiếng con gái nói chen vào : « chúng tôi xin cái chín... », « chúng tôi xin cái chín... ».

Chuyện thứ hai cách đây chừng một tuần, tin đã chiếu đoạn phim Đại sứ Lâm mở tiếp tân ở Ba-Ri nhân dịp Tết Kỷ Dậu. Đúng lúc đại sứ Lâm đang đọc diễn văn thì nhạc đệm trời lên. Khiến mọi người sửng sốt, vì đó là khúc nhạc « hạ huyết » ngày nào cũng được nghe tại nghĩa trang quân đội, khi hạ huyết tử sĩ.

Chuyện thứ ba là chiếu hình ảnh đám tang tập thể các nạn nhân bị pháo kích tại đô thành, xướng ngôn viên đã « phụ đề » là « đám rước »!

Những chuyện kể trên tự nó đã nói quá nhiều, nên xin miễn bàn thêm.

tin văn

giới cho mượn báo hoan hô hết mình

Theo tin của hãng AFP, một nhật báo ở Âu Châu, hôm 4-3 vừa qua, lần đầu tiên đã in trên giấy bằng chất dẻo. Đó là tờ báo 8 trang, in trên giấy bằng chất Polyethylene, có hình ảnh màu. Tờ báo này rất bền, ngâm vào nước không rách, và có thể xếp lại gọn gàng như 1 chiếc «mũi xoa».

Dân cho mượn báo và đọc báo mượn chuyên nghiệp vô cùng phân khởi về nguồn tin này. Nếu loại giấy trên được nhập cảng vào VN thì chắc chắn các báo sẽ đỡ mệt hơn nhiều. Số in sẽ giảm xuống rất nhiều, và người đọc tăng rất nhiều!

MỘT ĐŨA TRẺ 4 TUỔI SANG MỸ HỢP HỘI NGHỊ!

Theo nguồn tin hành lang Thượng Viện, người ta được biết Ủy Ban Quốc Phòng Thượng viện đang dự định thành lập một Ủy Ban Quốc Phòng lưỡng viện để hàng năm bằng bề nhau sang Mỹ nghiên cứu về việc lãnh đạo chiến tranh.

Có lẽ ở Đại Ngu này đêch có chiến tranh, hay có chiến tranh mà được lãnh đạo tận bên Huê Mỹ! nếu các ông Thượng ông Hạ mới định cất công sang tận bên đó mà nghiên cứu về lãnh đạo chiến tranh.

Nên làm! Nên làm vậy thay! Tuy nhiên, để đỡ tốn công đi về một nhọc, có lẽ các nghị nên lập một chi nhánh Quốc hội ta ở bên Mỹ, rồi kéo nhau, bằng bề vợ con sang đó mà họp cho nó... mát! Lại tiện việc nghiên cứu chiến tranh và giải độc và giải trí dư luận.

Nguồn tin Quốc hội cũng cho biết ông Nghị Nhuận, hình như là nguyên Tổng Thư Ký Ủy Ban Quốc Phòng Thượng Viện, đã lên đường sang Mỹ và ở lại đó trong thời gian tháng rưỡi. Ông Nhuận bảo rằng sang Mỹ để hội đàm với các nhân vật thuộc bộ quốc phòng và Quốc Hội Mỹ. Người ta được biết trong chuyến đi này, ông Nhuận mang theo cả bà vợ và đứa con bốn tuổi, chắc cũng để họp với các nhân vật Mỹ.

chi bốc thơm không bốc thối, Bó đũa nào nói dối

tiến bộ trông thấy

Trong số trước, nội trương Nọc Độc này có, đăng một bài với tựa đề « chết nhân rãng rồi mời bày đặt hủ côi ». Nội Dung bởi đó nói rằng báo động pháo kích là một việc vô ích. Vì cuộc pháo kích sáng 3-3, đạn nổ trên 10 phút rồi, ai chết đã chết rồi, lúc bấy giờ còi báo động mới hụ vang. Nhưng đúng vào ngày số báo trên in xong, sáng thứ Năm mồng 6-3 Việt cộng lại pháo kích nữa. Và lần này, chỉ chừng năm sáu phút sau

khí đạn nổ là còi báo động đã hụ vang rồi. Như vậy, so với lần báo động hai ngày trước, lần này thời gian từ khi đạn nổ đến khi hủ côi đã nhanh gấp đôi. Đó là một tiến bộ không ai chối cãi được. Cứ đà tiến bộ này nếu VC vẫn ngoan cố pháo kích nữa, chắc thời gian từ khi đạn nổ đến lúc còi hủ chỉ còn lâu chừng ba bốn phút là cùng.

Sau thành tích trên, Nọc Độc rất hối hận đã cho đăng bài chê báo động chậm trong số trước. Chắc cơ quan an ninh buồn lòng lắm. Nhưng báo đã trót in rồi, làm sao sửa được. Cho nên hôm nay xin long

trọng ghi nhận sự mau lẹ kỹ lực của giới chức an ninh đã rút thời gian báo động từ 15 phút xuống còn có 5 phút sau khi đạn pháo kích nổ.

HAY LẮM! NHƯNG...

Đạo này, nhà nước đang xúc tiến mạnh việc bầu cử hội đồng nhân dân xã.

Tối nào trên tivi cũng chiếu phim cổ võ đi bầu đồng đi bầu đúng. Phim hay lắm, vì toàn các diễn viên hữu danh, chứ không phải các « nghệ sĩ Tô Tô » (tiếng của Đê Húc Càn), Nội dung phim cũng hay lắm. Nó giúp cho người dân biết rõ bổn phận và quyền lợi khi xử dụng lá phiếu để loại bỏ các phần tử cường hào ác bá ở nông thôn v.v... Nhưng hình như chỉ có dân thành phố là khán giả trung thành của tivi được xem phim lại không có vụ đi bầu. Liệu dân nông thôn sắp sửa đi bầu có được xem phim đó không? Nếu không, thì cố gắng của tivi thật hay, nhưng chỉ để ghi vào thành tích bá cáo thượng cấp!

ÔNG CÒ CÔNG CÓ CÔNG

Theo một tin vật đăng trên báo : Vào khoảng 7 giờ rưỡi chiều ngày 7-3 vừa qua, ngay tại bồn nước của Tòa Đô Chính, một ông chờ vợ đến đây, có hai thanh niên chờ nhau đi qua, người ngồi sau bồn bóp vú vợ ông này, Ngay trước cửa Tòa Đô mà cứ làm như tại góc rừng Bu lô ở bên Tây! Ông chồng ngừng xe lại nói điều phải trái, bên bị anh hùng bóp vú nên cho bị thương, có một người đến can thiệp, cũng bị hành hung luôn.

May người đó là ông Cò Công, Trưởng Ty Cảnh sát quận nhĩ, nên ông này đã bảo đàn em bắt nhự vị này về bắt. Té ra đó là hai vị Cảnh sát bạn dân ở Gia Định sang Saigon du Xuân!

Rất may là ông Cò Công đã có công bắt ngờ qua đó. Nếu không thì...!

nhà báo «lão thành» cũng bám gấu quần kim dung

Ở nước ta, có một nhà báo được thiên hạ gọi là «lão thành» vốn điều khiển một tờ báo kỳ cựu chết lên chết xuống nhiều lần. Từ trước tới nay, nhà báo lão thành này vốn tự hành diện không làm báo «chương» và báo tiêu thuyết. Ra cái điều chế các đồng nghiệp khác là sống vì chương, vì tiêu thuyết. Thời này làm báo không chương không tiêu thuyết mà sống được coi như bần hàn đi.

Nhưng bây giờ, nhà báo lão thành nọ đã thực sự bội tro trát lên hệ mặt hom hem của mình rồi. Nhà báo này vừa đứng ra khai thác cái «măng xét» của một bà chủ nhiệm thối, chứ thân phận «lão thành», sức mấy mà «khai thác» bà chủ nhiệm. (Về điểm này cần mở 1 dấu ngoặc để thành thực khen nhà nước hôm nay. Trước đây, nhà nước ít khắt khe cái việc cho thuê măng-xét. Bình-Minh vừa ló ra một số đã bị tịch thu và rút giấy phép vì tội cho mượn măng-xét. Hòa Bình, Thanh Việt chưa ló đầu ra đã bị cấm ngay bị cấm ngay khi còn trứng nước để điều tra xem có cho mượn măng-xét không. Bây giờ, cái sự mượn măng-xét của nhà báo «lão thành» kia nó lộ lộ như Thúy Kiều tắm trường mà vẫn không phạm «thuần phong mỹ tục»! Như vậy là nhà nước đã để dài nhiều

lăm, và tiến bộ nhiều lắm, Nên phải bốc thơm nhà nước một phát).

Trên tờ báo mượn này, nhà báo lão thành đã quên mẹ nó cái sự hành diện cứ là không làm báo chương và báo tiêu thuyết. Ông ta đã khna chiêng gõ trống khoe cái tài bộ đỡ Kim Chương của mình, để giữ độc quyền và kỷ lục về cái vụ đăng «Tiểu ngạo giang hồ». Ngày nào tờ báo nọ cũng ra rả chạy đồ tựa 8 cột trên cả mảng xét đề quảng cáo tiêu thuyết chương của Kim Dung, làm ra vẻ đắc chí và hành diện lắm.

Ô hô! Cứ tưởng khoe kinh 40 năm làm báo để sẽ làm được một cái gì cho lòng báo xứ này. Ai ngờ cuối cùng đành ôm gấu quần Kim Dung mà đòi quyền sống. Tráng trọng như vậy mà không biết xấu hổ quả là người giàu kinh nghiệm!

Cùng quý vị đọc giả thân mến!

● Đọc Con Ong số này, nhà chúng cháu biết quý vị sẽ tức anh ách cái cường hống vì cái sự « Lộn trang 3 và 7 ». Sở dĩ có cái sự lem nhem này là vì anh chàng xếp nhà chữ ham coi đỡ đỡ « Tạp Lục » và « Tình Tự với Đầu Gối nên quên cả « Trước sau ». Vậy, xin quý vị cứ việc xử dụng « ngôn ngữ thích hợp » cho cả nhà Con Ong nghe chơi.

Cảm ơn và Thân ái cùng quý vị.
CON ONG

Tin tức... MINH

đạo lý luân thường đảo ngược ru kết quả một mối tình tam giác giữa ba nhà mô phạm hôm nay

ĐÓ THÀNH,— Một vụ đánh ghen đẫm máu vừa xảy ra tại đường Phan đình Phùng giữa 2 nhà mô phạm. như sau :

Ông Võ thành S. 31 tuổi, giáo viên có vợ tên Huỳnh thị B (nữ giáo viên) ngụ hẻm 585 đường Phan đình Phùng. Người bạn học cũ cùng trường cũng làm giáo viên tên Nguyễn minh Q. 26 tuổi có vợ vừa qua đời 2 vợ chồng thầy S, liền mời ông Q về cho ở chung 1 nhà vì thầy Q cũng dạy chung 1 trường tư ở đường nơi trên.

Cách đây 1 tháng, thầy giáo S thấy thầy Q đối với vợ mình tỏ ra thân mật, nên sanh nghi đề ý dò la. Chiều qua thầy S nói với vợ là phải đến bộ QGGD trình diện để làm thủ tục nhập ngũ nếu 6 giờ chiều anh không về thì đã đến Quân Vụ Thị Trấn để trình diện và có thể bị đưa lên trại nhập ngũ số 3. Nhưng độ 5 giờ 30 chiều thì thầy S. về nhà lên lầu bắt gặp vợ và bạn đang nằm chung 1 giường. Thầy S. trông thấy bạn đang ôm vợ mình hôn hít, và sắp giờ trò thích thú, nổi ghen thầy nhảy lên giường lôi

thầy Q. ra đánh 3 chưởng vào mặt té xuống lầu nằm bất tỉnh nhân sự, báo hại cô giáo chờ ông bạn vào bệnh viện cứu cấp.

Cảnh sát hay tin tới nơi bắt thầy S. về hỏi. Bà vợ cũng bị mời về bắt thăm vấn. Kết quả ông giáo Q. nằm nhà thương thầy S. sáng 8-3 bị giải qua phòng Dự Thăm điều tra bổ túc.

LỜI BÌNH TAM GIÁC CỦA CHỦ BÚT MA CẠO

Cái Hậu cứ Tam giác của cái giống lì lợm; Cái giống mà thân nhiên sung sướng khi thấy máu trong người tự nhiên ứa ra... Cái giống mà luôn luôn đứng đầu sỏ trong hàng ngũ Phản Bội. Vậy thì, cái nhà ông mô phạm Võ Thành S đánh tình địch là Thầy Nguyễn minh Q làm chó gi. đánh nhau với nó mất chất yêng hùng đi lại nửa miệng đời sẽ có dịp bình tiểu ngạo về cái lá Đa đen ngòm như đêm trừ tịch ấy. Theo ta, một tên Ma Cạo, nhờ ngày xưa học được vài chữ lem nhem nên "góp vui" với nhà ông S như vậy :

— Đàn ông có vợ mà để vợ nó ham muốn thân thể thẳng khác là một điều đáng chết.

— Đàn ông nuôi vợ dài người ra ngày đêm gian khổ nâng niu chiều chuộng mà vợ vướn cứ "ngoại giao" với thẳng khác là hai điều đáng chết.

Điều đáng chết cuối cùng của cái nhà ông S là đã đánh tình địch (sau hai lần đáng chết đánh làm gì hả ông. ông cứ bình tĩnh cho 2 đứa nó "mí nhau" đi thời buổi này, đàn bà cỡ vợ ông đâu có hiếm!

Thôi tôi khuyên ông nên bỏ nghề giáo, ông tập làm Thơ, viết văn đi... với "gia tài" ông có. Tôi tin rằng ông sẽ nổi tiếng (muốn chắc ăn hơn ông nên tập viết loại sách xanh, sách Hồng để giáo dục Thiếu Nhi thì lại càng mau... khá, tôi khuyên thật ông đấy—Tôi biết ông đang là kẻ đau khổ nhất cái cõi đời này — Tôi thương ông và còn muốn thương cả vợ ông nữa đấy.

TIN VĂN tòa thánh rầu thúi ruột vì tu sĩ khoái phim dâm

TÒA THÁNH VATICAN (Reuter).— Một nhà thần học của tòa thánh Vatican hôm nay đưa ra một lời cảnh cáo nghiêm trọng đối với các giáo sĩ Thiên Chúa Giáo La Mã thường đi coi các cuốn phim kích dâm. Đức Giám Mục Benvenuto Mattucci, viết trên tuần báo "Osservatore della Domenica" của tòa thánh Vatican, đã trả lời lá thư của một độc giả La Mã, (Ý Đại Lợi) thú nhận rằng ông đã hết sức bất bình khi thấy các tu sĩ đi coi các cuốn phim "khiến người ta có thể dựng tóc gáy được"

Nhà thần học Matteucci nhìn nhận rằng ông cũng rất đỗi ngạc nhiên khi được biết đã có những tu sĩ đam mê công việc như trên nhưng ông hy vọng rằng đó chỉ là những giai đoạn nhất thời mà thôi — Đáng lẽ Tòa Thánh không nên ngạc nhiên và than phiền như trên. Nếu cho chiếu phim con heo tùm lùm, đề các tu sĩ coi đã mắt mà vẫn tu được, thì mới tài. Cũng như mớ đề miệng mèo mà mèo nhìn được mới hay, chứ giấu biệt đi để khỏi thêm thì ai nhìn chả được

Cho nên Tòa Thánh chẳng nên buồn. Anh nào thích phim dâm cứ cho ba chữ về đi lấy vợ là xong. Đến khi vợ nó hành cho rồi mới trở lại đi tu, thế nào cũng đắc đạo.

— Riêng về trường hợp thầy Nguyễn Minh Q — Tôi phục thầy ghê lắm, Thầy đến nhà người ta — thầy ăn cơm nhà người ta — thầy nằm giường của nhà người ta... Rồi, thầy lại làm cả ái tình với vợ nhà người ta... Thầy đáng phục lắm — Hôm nào rảnh thầy ghé lại nhà tôi chơi thầy nhé. Nhà em cũng "kháu lắm" Thầy ạ! Em đợi thầy đấy.. đợi thực đấy đấy. Bỏ đứa nào xạo!

— Em Huỳnh thị B ơi!
— Em đang làm gì đấy hả em anh đợi em... đang đợi em đấy — Em đã giảng xong bài Đức Dục chưa?

Nếu xong, em đến với anh để tui mình còn thảo luận Công Dân Giáo Dục chứ? Anh nói thật, em "đẹp" như thế, em Đạo đức như thế, mà cứ "còng lưng" phục vụ một thằng chồng thì quả nhiên nó "phí" quá em ạ — Em đáng được voi đày ngựa xé... và rồi, cái chỗ cuối cùng em đến, anh sẽ tặng em một mộ bia, trên có ghi tất cả những người tình đã đi qua hậu cứ của em với lời nói thật âu yếm nhẹ nhàng: Anh Yêu Em Lắm, Em Oi". Chịu chưa?

THAY VÌ «CHỌN LỌC» TIN HAY NHÈ BẦU CHỌN NGAY BI TÙ

Mới đây 1...2 nhà «Săn tin» của cái gọi là hãng Thông Tấn Tư Chọn Lọc cũng bị ộp...khiến cho giới mua bán tin Việt của Saigon giạt mình dúi dụi. Các bà xã đi chợ về, leo lên giường nằm nghe ông chồng nói cái chi có hơi mùi «chính trị» tí-xít là la hoảng lên, kiểm duyệt gấp, sợ chồng bị ộp bắt tù!

Đặc biệt là những bà xã của thợ săn Tin, họ thét lên:

— Bỏ mẹ nó cái ghê săn tin! Hãy đi làm Thủ Tướng xứ Congo mà sống. Săn cái gì mà săn những tin... đem bán vịt để bỏ tù?

— Rõ là chọn lọc! Thế gian này lại có đứa nào ngu đến mức «chọn lọc» những cái tin... để mình đi tù! Cứ chữ trương viết lều như chí sĩ Minh Võ đối lập đũa với Nhà nước để cười chơi có phải là... dúi dụi cả nhà nước lẫn các bà xã, và nhi đồng không?

BÀ VUI! BI CHỮ...

«EM Ợ ĐẤU?»
Người ta đồn rùm rằng Bà Vui hiện nay chủ trương «im lặng là vàng!».

Còn nhớ, hồi mới sửa soạn va ly để làm Vịt cô đơn, lên đường tháp tùng theo Phái Đoàn Phó Hội Ba Lê, bà Vui nói ồn ào, gây nhiều sóng nổi trong dư luận, ai cũng chú ý đặc biệt đến bà... như là địch thủ đáng ngại của Nguyễn thị Bình! Ấy thế mà Hội Nghị càng về phía... bà chị có lẽ hết dzui, có lẽ buồn... ngủ cho nên chẳng ai nghe bà Vui nói năng câu gì cho ra trò... đi phó hội.

Anh em chạy đi tìm ông Sỹ để hỏi. Ông Sỹ cũng ngần ngại:

«Hồng biết bây giờ em ợ đầu!»

ÔNG TƯỚNG KHANG RA BẢO...

Dân trong làng Báo Hại Saigon

đồn nhoi rằng nay mai sẽ có những 10 tờ nhật báo ra đời. Trong đó, có 1 tờ của Tướng Khang. Lãnh bát châu này do bạn Trời Đánh Không Chết» Anh Quân, và Trần Tô Tinh...

Hai kếp trẻ đòi lãnh trước 3 tháng lương đề... đề đặt thường lệ! Nhưng nghe đầu chỉ được lãnh trước 2 tháng, một trăm ngàn. Mấy ngày qua, Anh Quân đánh phé... cười nhoi! xả láng vui về!

NGUYỄN TÔN HƯỞNG MỜI VỀ...

Một chánh khứa có hạng vừa bôn ba hải ngoại ai một đạo nay đã âm thầm phân h òi cổ quốc. Không kèn không trống đó là đức tính khiêm nhường của đảng trưởng phu.

Người ta đồn rùm hồi đó, trước khi xuất ngoại, Tôn Quán có dính lứ vào vụ nhà thầu «Pa-Xi-Phét» đại qui mô... bên Gia Định. Cái vụ hốt rác ngoại kiều đồ bề ghê gớm ấy đã tới Ty Cảnh Sát Định điều tra, mà không hiểu vì lý do nào, được «đóng hộp» rất kín, cho tới nay, điều tra ra sao, chẳng nghe công bố chi cả.

Ve chai

nghề «nói phét» của việt cộng đại cùi

Cách đây chừng vài ngày khi bị báo chí Balê chất vấn các vụ pháo kích thường dân Việt Nam, đồng chí Vem tên là Trần Hoài Nam đã trả lời rằng tất cả mục tiêu pháo kích đều là cơ sở quân sự và sự sai lệch chính xác là 100 thước.

Câu trả lời đó đã được nghiên cứu kỹ càng về phương diện chuyên môn nhưng khi nhà báo thương Grall và căn nhà đường Nguyễn thành Nhân ra bởi 2 mục tiêu này cách cơ sở quân sự bao xa thì mặt Trần Hoài Nam «ngét» ra không trả lời được.

Vem quen nghề «nói phét» với dân Việt nên tưởng rằng có thể đem nghề nói phét nhập cảng sang Ba Lê. Nhưng Vem đang nhăm to vì dân tiền tiến họ ghê

gớm. cái trò nói dối, nói phét của Vem tới mức mà nhiều cuộc họp báo của Vem vắng vẻ và nhạt nhẽo như chùa Bà Đanh.

Về phương diện kỹ thuật, nói pháo kích chỉ sai lệch 100th là nói phét. Cái loại hỏa tiễn 122 ly và loại súng cối 82 ly sai bét ra cũng phải là ba trăm thước.

Trong thực tế, Vem toàn nhắm vào các khu phố đông đúc tại thành phố. Vem nói sai lệch 100 thước chứ đến 300, 400 thước cũng không vào ra các cơ sở quân sự kể

Thực sự, Vem nó bắn không đến nỗi dờ. Nó lựa chọn mục tiêu cũng khá kỹ càng. Nó lựa chọn cơ quy tắc hần hoi. Nó bắn toàn vào trung tâm thành phố,

lựa những khu dễ cháy như khu Nguyễn thành Nhân hoặc đông dân chúng như Rex, Bến Bạch Đằng.

Nó còn lựa những mục «thơm» hơn nhiều. Tỉ dụ như Cơ Nhi Viện Quảng Ngãi nhà thờ Tin Lành Long An và chùa Thánh Mẫu v.v...

Bằng chứng lù lù ra đó, Cả thế giới họ chụp được hình, hàng trăm gia đình thường dân đang đeo khăn tang.

Lý vậy mà Vem còn gân cổ cãi, nào là chỉ bắn vào «quân nguy» và quân xâm lăng, nào là «giải phóng» nhân dân miền Nam.

Con Ong cầu sao cho «trời đánh thánh vật» các đồng chí của bác Hồ.

Cả kê dê ngỗng

SỰ MỆT MỎI CỦA LINH.

Trong những ngày gần đây, trại lính là nơi phát xuất ra những tin đồn... Chẳng qua là ám trại quá lâu, thỉnh thoảng tung ra một vài tin đồn thất thiệt, nghe chơi cho vui. Thằng nào muốn tin thì tin. Thằng nào không tin cũng mặc kệ. Nhiều khi cái tin đồn biến thành sự thực, thì cái thằng loan cái tin đó đầu tiên, lên đi một bộ mặt vênh vác, khó thương.

Không có một tin đồn nào hấp dẫn lính bằng tin đồn tấn lương và giải ngũ. Nhưng việc tấn lương, áp dụng đã hai, ba lần rồi, lần nào cũng làm lính méo mặt. Chỉ còn việc giải ngũ... Những thằng bị giữ lại trong kỳ bầu cử cuối năm 1967, mong mỏi cái lệnh này còn hơn là mong tin hòa bình. Ngày hôm qua thấy chúng nó ri tai nhau: sẽ cho giải ngũ hết những thằng nào có tên trong danh sách. Ngày hôm nay lại có tin: những thằng nào có trên mười lăm năm quân vụ, quá bốn ba tuổi, được quyền ưu tiên làm đơn xin giải ngũ. Rồi vài ba ngày sau, lại có tin khác nhưng không ngoài cái tin là sẽ dứt khoát được với ba thước ka ki.

Những buổi tối cắm trại là những thời giờ dài nhất và trống nhất không ngồi tán nhảm cũng chẳng làm gì. Việc giải trí cho lính buổi tối, trong những ngày cắm trại, ít có đơn vị nào nghĩ tới. Với lại thời gian đã kéo dài quá ba trăm sáu mươi ngày. Nghỉ được chương trình giải trí cho ba trăm sáu mươi lăm đêm, thì quả là một chương trình vĩ đại rất hao tài, tốn sức Đành phải để cho lính trong cái thời gian đó muốn giải trí bằng phương tiện nào tùy ý. Về sau này, còn để cho lính tùy ý chọn lựa cả chỗ ăn, chỗ ngủ.

Tôi chỉ nói đến lính thành phố, vì tôi là lính thành phố. Có một người bạn, ở một đơn vị tác chiến, đóng trên một đồn lè heo hút, đã viết thư trách tôi là nói nhiều đến việc cắm trại. Ở đồn anh, chẳng bao giờ nói đến những chữ xa trại hay cắm trại. Những chữ năm chục hay một trăm phần trăm, thật xa lạ với lính đóng đồn lè. Tôi xin nhận lỗi vì những chuyện của anh, thật tình tôi không biết.

Những chuyện mệt mỏi của lính thành phố trong những ngày này, tôi đã ghi được rất nhiều. Chuyện buồn thì nhiều, nhưng cũng có một vài chuyện vui nho nhỏ. Có một anh chàng lính, buổi chiều ăn cơm với vợ, nhét vội hai trái chuối vào túi quần, chạy vào đơn vị thiệt le cho kịp điểm danh. Rồi quên đi hai trái chuối trong túi quần trại đi. Buổi tối hôm đó, trăng thật sáng và anh chàng thích nằm dưới ánh trăng, hưởng gió mát, ngắm mây trôi trên trời xanh lác đặc những vì sao. Nằm trên poncho, trải trên cỏ mượt, dưới khoảng trời thật rộng, gió lại mát, anh chàng lính thành phố đã được một giấc an lành. Nửa đêm, sương xuống, anh chàng chợt tỉnh dậy thấy một khúc tròn nằm khoanh trong trong túi quần, lồm anh chàng hốt hoảng. Lấy hết bình tĩnh, chàng lính nhẹ nhàng cúi xuống, để vợ xuống dưới chân, rồi chạy huỳnh huỵch vào phòng, la lên chói lói. Rắn, có con rắn chui vào nằm ngủ trong túi quần tao... Cả làng thức dậy, chạy tới, lấy báng súng ghè, nện lên chiếc quần vô tội. Và khi biết chắc rằng dù con cạp có ở trong túi quần thì cũng phải "ngòm củ tỏi", cả làng mới lấy một khúc cây, kéo ra trong túi quần chàng lính thành phố, hai trái chuối nát bét, để rồi ôm bụng mà cười muồn... tề cả ra quần.

Những chuyện vui nho nhỏ đại khái như vậy... Nhưng chuyện buồn thì nhiều. Có nhiều thằng lính chỉ thấp thòm lo lắng cho cái chỗ nằm trên giường của mình ở cạnh vợ, những đêm mình vắng phà như thế này, có thằng nào

tới «xi» mất chỗ rồi. Biết trách ai bây giờ. Thời đại này, có cái gì là vững chắc đâu. Tình vợ chồng, tình phụ tử, không còn cái nghĩa của một con Người đối với một con Người. gương tiết nghĩa của vợ chàng Trương còn đó và lời ca trong bản nhạc: Không, không bố con đến tới mới về... Khúc ngân của người Chinh phụ, chỉ mấy trăm năm về trước, mới có thể tìm thấy người đàn bà, «day con đèn sách, thiếp làm phụ thân». Người con gái của thời xưa, còn được cha mẹ khuyên, không được ăn miếng trầu của người; làm thân con gái chớ ăn trầu người. Còn người con gái của thời đại hôm nay thì bắt đạ hồi kỳ. Tôi có biết một nàng con gái, một năm mới đến ba lần ăn Sinh nhật. Tuy rằng lệ liễu như vậy, nhưng cô ta không một chút ngưng ngừng khi có người hỏi: hình như đầu năm, cô mới ăn sinh nhật rồi mà?... Cô gái chỉ khẽ nhún vai, buông một câu: biết như vậy thì đi nữa làm gì?...

Từ người con gái tới người đàn bà, ít có giống cái nào thay đổi. Tôi lấy làm ngạc nhiên khi nghe một thằng bạn khoe về tiết hạnh của vợ. Vợ tao chỉ biết có một mình tao. Dù có cắm trại hơn thế này nữa, tao vẫn tin là vợ tao không bao giờ có một thằng đàn ông nào khác. Tôi đã theo nó về nhà, để chiêm ngưỡng một người đàn bà còn giữ được lòng trong sạch, ở thời đại này thật hiếm như một loài chim quý. Nhưng khi gặp mặt vợ nó, tôi mới thấy rằng nó có lý. Vợ nó xấu quá... Lấy được một thằng chồng như nó là phúc bảy mươi đời rồi. Không có một thằng đàn ông nào có can đảm theo đuổi một người đàn bà như thế. Và tôi cho rằng, muốn chắc ăn, khi bị cắm trại liền miên như những ngày này, cần phải lấy một cô vợ xấu đến ma chê, quỷ hờn, như vợ thằng này...

Cả hai vợ chồng nó đều có vẻ lạc quan với cuộc đời. Tôi nghe vợ nó khen ông bác sĩ nhà binh:

— Ông ta có vẻ đứng đắn... Lúc tôi khám bệnh, định cởi áo ra thì ông ta ngăn lại... Thế mà sao tôi cứ thấy nhà tôi với các bạn nhà tôi nói xấu về ông ta?...

Tôi muốn cười thật lớn tiếng. Bà mà cởi áo ra thì đến thằng lính cắm trại lâu như tôi, cũng phải quay mặt bỏ đi. Tôi còn lạ gì cái ông «tu bíp» ấy Các bà, các cô nào mà đẹp một chút, dù có tới khám tai, mũi, họng, ông ta cũng bắt cởi áo như thường...

Sự mệt mỏi của lính đã bắt đầu từ nhiều ngày nay. Những ngày cuối của mùa cắm trại người ta đã cho lính về nhà ăn cơm vào những buổi trưa và buổi chiều. Ăn cơm xong lại học tốc phỏng xe vào trong trại cho kịp giờ điểm danh Nhất định là thế nào cũng có thằng gặp tai nạn lưu thông vì sợ trễ giờ. Buổi trưa qua ngõ nhà thằng nào mà thấy lũ con ngợngác, tha thân chơi ở đầu ngõ như những con gà, con vịt, là thế nào nhà nó cũng cửa đóng, then cài và chiều hôm đó, thằng đó sẽ biểu diễn một sự ruồi đậu mép không buồn đuổi.

Một thằng bạn bảo tôi:

— Sau cái vụ công kích và pháo kích đầu năm nay, chúng ta phải nhận rằng, tụi Cộng Sản yếu quá rồi, không còn đánh đấm gì được nữa. Các quan to chắc cũng biết như vậy. không hiểu

sao mà các ngài cứ giữ chúng mình lại hoài, Chỉ cần năm chục phần trăm quân số, là cũng đủ ăn thua với chúng nó rồi.

Rồi nó kể cho tôi nghe chuyện Tam quốc về trận Hán Thủy. Gia Cát Lượng đã cho Triệu Vân mang năm trăm quân, mỗi người mang theo tù và, trống lớn vào mai phục trong một trái núi trên thượng lưu sông Hán. Chờ

tới chập tối hoặc nửa đêm khi nào ở trong đình, Gia Cát Lượng nổ một hồi pháo lệnh, thì lập tức sai quân, đánh trống, thổi tù và một lượt. Không cần ra đánh mà chỉ cốt làm kinh khiếp quân Tào Tháo.

Thấy câu chuyện có vẻ hấp dẫn, tôi dụ c nó:

— Kể tiếp đi mày !..

Thằng này có vẻ rất thuộc Tam quốc. Nó ề à kể tiếp. Cứ đến đêm khuya, Gia Cát Lượng lên gò cao, thấy bên trại Tào Tháo tắt hết đèn lửa, quân lính ngủ yên... liền sai nổ một tràng pháo lệnh âm âm. Triệu Vân ở bên kia sông nghe tiếng, lập tức

sai thúc trống đùng đùng, hò hét vang dậy Quân tào tháo hốt hoảng, tướng sĩ lục đục chạy ra, nhưng chẳng thấy bóng người. Lát sau vào trại, đặt mình xuống, vừa chớp mắt thì pháo lệnh lại nổ đùng đùng, tiếng trống chiêng lại âm âm như trời long đất lở, vang động cả rừng cây hang núi. Họ lại phải cầm khí giới chạy ra ngoài trại, đề rồi... trở và nằm thao thức thâu đêm, cứ thế, luôn bao nhiêu đêm, quân của Tào Tháo không sao chớp mắt, đâm ra nghi sợ bản thân.

Và kết quả ở trận Hán trung, Tào Tháo đại bại...

Tôi hỏi nó:

— Như vậy, mày định ước là Cộng Sản định chờ chúng mình bằng cái trò ấy?... Đợi khi nào sắp xa trại, lại làm một phát công kích đại khái, để cho lính cắm trại trở lại đề rồi kết quả là lính mệt mỏi và hết xiú oát...

Nó lơ đãng trả lời:

— Tao đoán như vậy, không biết có đúng không? Nhưng hiện giờ, mày đã thấy mệt mỏi chưa?... Đã thấy thêm giải ngũ chưa?... Nhất là những thằng lính già như tao và mày.

Tôi càng nghĩ càng kinh hoàng cho mười sáu năm mặc quần áo ka ki. Kể như gần hết một nửa cuộc đời. Tôi tính nhảm trong đầu, xem mình đã nằm được trong tay cái gì. Tất cả chỉ như một chất lỏng, theo kẻ ngón tay mà trôi đi mất hút. Còn bạn bè của tôi... Đã có vài ba thằng chết, vài ba thằng có vợ để ra mèo đen, mèo trắng. Cái lưng đã còng càng còng thêm đề rồi cái đầu càng cúi gằm xuống đất. Rồi khi cái lưng cong rạp xuống đất là suốt cả một cuộc đời, chỉ nhìn thấy đất mà không nhìn thấy trời.

— Lệnh tổng động viên ban hành đã lâu rồi, sao tao thấy còn rất nhiều thằng còn trẻ vẫn nhõn nhõn nơi thành phố, và chờ mãi, vẫn chưa thấy ai tới thay chỗ của chúng mình không biết lần này, tin đồn là thằng nào trên mười lăm năm quân vụ và quá ba mươi ba tuổi, được ưu tiên giải ngũ có đúng hay không?...

Đêm của ngày cuối mùa cắm trại, tôi và mấy thằng lính già, một lũ mệt mỏi, bàn chuyện làm lại cuộc đời khi cởi được ba thước ka ki...

Cười.. tạp lục

của người ông tạ

PHA ĐỜ ĐỀ TOÁT MỒ HÔI LẠNH.

Anh chàng có vợ đang đau đẻ giữa giờ giới nghiêm, bị anh đành mời 1 cô đỡ vườn về nhà để làm công tác sẵn cho vợ.

Trong khi cô đỡ vào trong buồng đỡ đẻ, thì anh thập thò ngoài cửa buồng hồi hộp chờ xem đứa con đầu lòng của anh là trai hay gái, quá nửa giờ rồi mà không thấy tiếng trẻ khóc, anh ta đang sốt ruột thì cửa buồng sịch mở, cô đỡ lò đầu ra với một dáng điệu nghiêm trọng hỏi anh! Ông làm ơn cho tôi mượn 1 cái kim! anh phân vân đi tìm cái kèm đưa cho cô đỡ, 1 phút sau trong buồng có tiếng tiếng ken két, loạch soạch, 1 lúc sau cửa buồng lại mở cô đỡ lò đầu ra hỏi! Ông làm ơn cho tôi mượn 1 cái búa! anh ta hết hoảng và bán khoán xuống nhà lấy cái búa đưa cho cô đỡ, trong buồng lại có những tiếng loạch soạch, loạch soạch, cô đỡ hỏi anh: Ông cho tôi mượn cái cửa sắt, mau lên! anh ta hải quá muốn sủi luôn, anh hỏi cô đỡ xem tình trạng của anh ra làm sao mà phải dùng đến nhiều món đồ nghề rừng rợn như vậy, nhưng trước cô chỉ cấp bách của cô đỡ, anh đành chạy vội xuống nhà lấy cửa đưa cho cô đỡ và làm bầm cầu nguyện cho vợ anh được tai qua nạn khỏi, mẹ tròn con vuông, trong buồng lại phát ra những tiếng soàn soạt của lưỡi cửa, cửa sắt, anh lo quá mồ hôi ướt đầm đìa, bỗng nhiên tiếng cửa chốt tăt, cửa buồng sịch mở, cô đỡ với nét mặt hân hoan tay cầm 3 món đồ kim khí: kim, búa, cửa, trả anh và nói. Xong rồi, cảm ơn ông! anh vui mừng hỏi: thưa cô con trai hay con gái? —Không! tôi đã cửa xong cái khoá và ly đựng đồ nghề để của tôi, vì tôi đánh mất chìa khoá.

KẾT THẾ NÀY THÌ TAO ĐÈO MẸ MÀY ĐI.
Có con gái cùng của một công chức mới đi đầu tú tài, cô được bố mẹ mua cho một chiếc đồng hồ Omega nam hội soàn rất đắt giá, đồng thời đề thưởng thưởng sự nghiệp của con gái, ông bố khao con 1 châu tằm biển Vũng Tàu.

Hai cha con chờ nhau trên 1 chiếc Vespa đang phom phom trên đường ra Vũng Tàu, bỗng có 1 toán cướp chặn đường bắt 2 bố con trước hết tiền bạc và đoạt luôn cả cái Vespa đồng thăng, ông bố tiếc của buồn thiu, ngó sang cô con gái thấy vẫn phây phây cười nụ, ông bố bực mình gắt với con: công lao tao và mẹ mày đề dành bao lâu nay mới mua được cái đồng hồ cho mày và cái Vespa, bây giờ bị cướp nó đoạt mất còn vui nổi gì mà cười? Có con gái điềm nhiên trả lời: Bố yên trí không mất đồng hồ đâu! Nói đoạn cô gái quay đi vén mi-ni-zip móc cái đồng hồ mà cô đã nhanh tay giấu được vào trong cái "sự đời" của cô, ông bố mừng, nhưng lại than:

Hoài của, biết thế tao đèo cả mẹ mày đi thì đỡ mất chiếc Vespa.

HỒI NGƯỜI QUÂN TỬ KIA BÒ ĐI ĐÂU?

1 anh chàng có máu nham nhỡ, vợ mới đẻ, nhà thì neo người nên vợ anh nhân có em ở dưới xứ lên để trông nom cháu đỡ đầu anh chị.

Một đêm đông lạnh lẽo, cô em vợ đang bế cháu nằm võng thiu thiu ngủ bỗng có nhiều tiếng sột soạt như Việt Cộng bò đột kích, cô ta hé mắt nhìn sang giường bên thì thấy ông anh quý hóa đang tập bò đề thu nắn khoảng cách giữa chiếc giường và cái võng «định làm 1 cú nham nhỡ với «đi nó» nhưng có em vợ thuộc loại đàn bà có cái tú lành «Jet Cycle» trong bụng nên cô thần nhiên đi 1 đường tân cổ giao duyên.

Đêm đông gà gáy o o...

Hỏi người quân tử kia bò đi đâu?

Ông anh rề quý quá biết rằng con đường ái tình và sự nghiệp «bò» của mình không tiến được nữa, đành xuống nước ngâm tào đàn:

— Đêm đông gà gáy o.o.o.

Anh ngủ chẳng được anh bò đi chơi!

ngâm xong anh vội quẹo chữ U bò về vị trí xuất phát của anh kéo nội vụ đến tai bà cụ thân sinh ra coi anh thì chỉ có nước "xin quì hai gối, chống hai tay" để tạ cái tội định ăn trộm ngàn vàng» của đi nó.

(XEM TIẾP TRANG 3)

thuyết võ hiệp Cẩm Dừng đó mà! Thế thì bà chị còn đợi gì không phát đều cho mỗi báo một bản sao Tiểu Ngạo Giang Hồ do Cẩm Dừng đích thân viết và gửi sang đây cho bà chị? Một tờ Quyền Sống bắt quá chỉ có mười mấy, hai chục ngàn độc giả, nếu độc quyền Tiểu Ngạo thì chỉ có vài chục ngàn người được thưởng thức Cẩm Dừng, ngược lại bà chị phát cho mấy chục tờ báo cùng đăng chỗ vui, có phải là hàng trăm ngàn, hàng triệu người trở thành tín đồ của chú Cẩm Dừng không?

Lúc bấy giờ không những bà chị sung sướng vì đã phục vụ được hàng triệu người, mà cả làng báo sẽ khâm phục bà chị, và ngay đến chú Cẩm Dừng cũng biết ơn bà chị đã khéo léo, phổ biến tiểu thuyết của chú đi khắp nước Việt Nam nữa.

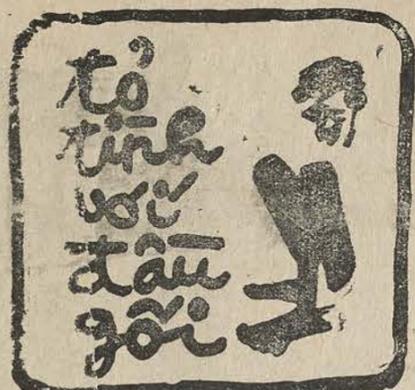
Bà chị hãy nghe kẻ hèn này đi! Tên bà chị là «Mý», bà chị nên hành động sao cho mọi người hiểu là «Đẹp», chứ đừng người ta buồn người ta gọi là Méo, ông anh tui nghe được, ông ấy sẽ đi một đường cảnh cáo cho mà xem!

LÀM GÌ CÓ CHUYỆN MA QUỴ

Ông bạn Lê Trang của tờ báo viết cho người Méo đọc "Saigon Daily News" khi không đem chuyện ma quỷ ra hù mấy chú Méo yếu bóng vía. Ông bạn kể rằng: một lão «hạm gạo miền Trung» bị kết án tử hình từ lâu (lay chúa, không biết có phải là cụ Ủy Bảo toàn hay không?) gần đây thấy lù lù dẫn rượu đi dạo chơi Saigon. Vì chưa hề nghe có thông cáo nào nói từ tội được phóng thích, Lê huynh lấy làm thắc mắc, lo ngại không chừng cụ Hạm gạo đã bị hành quyết bí mật rồi, nhưng hôm cụ vẫn còn luyện tiếp cỡi hồng trần nên mới hiện thành người tà tà đi bát phở ngâm miniJupe cho đỡ buồn!

Kể ra Lê huynh cũng có lý. Nhưng phải chi có thì giờ đi xem cuốn phim «Django, đao phủ thủ». Có lẽ Lê huynh đã luận cở suy kim khỏi tốn công sức, mất thì giờ ngồi cặm cụi viết bài «ghost at noon». Nếu huynh chưa coi, kẻ hèn này xin phép kể sơ sơ cho huynh nghe cợt chơi. Chàng cao bồi Django vì ma oán báo thù nên mới xin làm nghề đao phủ thủ, chuyên treo cổ những tên tử tội. Nhưng thay vì treo cổ thật, Django đã cứu sống tất cả bằng cách lén cho họ mặc ben trong một chiếc áo giáp có móc sắc để khỏi bị nghẹt thở. Những tử tội sống nhăn răng đó được Django giấu một nơi, biến thành một đội quyết tử, thành những «bóng ma» trước mắt những kẻ quen thuộc hồi xưa. Cuối cùng, ngựa quen đường cũ, các «bóng ma» lại đi ăn cướp vàng và thanh toán nhau chít sạch sành sanh..

Đấy, chuyện Django tóm tắt có đoạn như vậy. Nhưng nếu muốn luận cở suy kim, xin ông bạn khéo khéo dùm. Đừng có bắt chước một tờ báo nào đó cách đây ít lâu la rùm lên là trông thấy từ tôi Trần đình Vọng đi cả lơ thắt thêu ở Saigon và vẫn ra vô Đình Độc Lập, Làm cho Phủ Tổng Thống mất công cái chính cái chiếc, phiến bỏ sừ.

HỮU VĨA

Trước đây thẩm thoát đã được 2 cái Tết, có mười anh chàng viết báo Saigon, Nam có, Bắc có và Trung cũng có, không hiểu cao hứng cách sao mà đã tụ tập nhau thành một Liên Danh lấy tên là liên danh Ký Giả. lấy biệt hiệu là CâyViết và tự dành cho kỳ được số hiệu là Số Dách.

Liên Danh Cây Viết của 10 anh ký giả công nhân Bắc Trung Nam đoàn kết ấy, đã ra ứng cử Thượng Nghị Viện dân tiên của nền đệ nhị Cộng Hòa VN, và họ có trúng cử hay thất cử thật tình và thật sự, điều đó là một bí mật của Giang Hồ. Chỉ biết rằng, giờ phút này, ít ra là có hai người trong Liên Danh kia đã rất lấy làm một sự "Hữu Vĩa". Đây là Anh Việt Định Phương, chủ nhiệm Trăng Đen và Chí Sĩ Minh Võ nhà Con Ong này. Hứ vĩa vì thiếu chút nữa, Trời cho hay bắt trúng cử, thì lúc này đây; tờ Báo của mình chưa chắc đã bán chạy như tờ Miên Nam, mà rùi có bán chạy, người ta lại vu cho là nhờ vừa là Nghị Sĩ vừa là chủ báo nên mới mạnh ăn mạnh nói hơn người làm báo chuyên nghiệp và thuần túy. Hứ vĩa nữa, là vì Thượng Hạ Nghị Viện đã thái ngهن và sắp đề ra một thứ Quy Chế Báo Chí không phân ảnh chút nào những ước vọng công khai cũng như thẩm kính của người làm báo xứ này. Trường hợp Liên Danh Ký Giả trúng cử ngồi vào Thượng Viện, mà lại góo phần vào công việc thái ngهن cũng sanh đề ra một Quy Chế Báo Chí không phân ảnh chút nào nguyện vọng của làng Báo, thì có khác nào anh chồng nhìn vợ đẻ ra một đứa con không giống mình lấy một nét, mà lại đi giống anh kếp cái lương đẹp trai chuyên đóng vai Lữ Bồ...

Trở lại chí sĩ Minh Võ, Nhờ không là gì hết ngoài trừ là Chủ nhiệm của Tờ Con Ong, có dám ăn dám nói dám viết cũng chẳng bị ai cười cho là cạy thế cạy thàn, Mặt khác, rùi có kiếm được chút tiền cơm nhờ báo bán chạy, rồi tậu xe hơi xe hiếc, cũng khỏi phải giấu diếm thiên hạ, kiểu những Ông nghị và dân biểu đi đâu cũng làm bộ ngheo túng, ra cái điều ta đây thanh bạch...

Kết luận: đã hiến thân cho nghề báo, thì đừng ngáp nghé nhìn sang những ngành khác làm chi. Còn gì khổ thân hơn là làm báo mà đi đâu phải có gạt đồ co kè kè như quan to vậy. Cũng như không gì ngượng mặt hơn là mau tiếng dân ăn dám nói nhờ có tay ngài?

ÔNG TÂY BÀ ĐẬM Ở SAIGON ĐANG HỚN HỜ

Đường Catinat, một ông Tây đồn điền bảo một bà Đạm thuộc loại Hít tồ Phe nặng nên không dám về Tây:

— «É. Ma Ri từ nay, khỏi lo, thời chúng ta lại tới rồi. Nay mai đây, VN xét-xê-lơ-phơ (ngưng bản) chúng ta, con cháu Đờ Gôn lại có cơ hội ăn trên ngồi chốc».

Thấy bà Đạm Ma-Ri hít-tồ-phe có vẻ không tin, ông Tây đồn điền mới giải thích cặn kẽ:

— «Này nhé, khi ông NIXON Tổng Thống Mỹ công độ Âu Châu, ông ta đã phải đi thăm đủ nước Bỉ, Anh, Ý rồi cuối cùng mới tới thăm Ba-Ri, là vì ông ta quá sợ tướng Đờ Gôn, ông Già Gân của chúng ta. Làm gì, mà NIXON không ngán Đờ Gôn? Trong 8 năm liền, khi Đờ Gôn là Nguyên thủ Pháp, thì Nixon vẫn lết đệt là Ông Phó T.T., loại ngồi, chơi sơi nước, sức mảy mà đối chơi với Đờ Gôn? Ấy vậy mà trong chạng chót của chuyến một Đờ Gôn nay nhớ thời thế Trúng Cử T.T. hẳn là Đờ Nixon có làm phách lờ làm phách với ai kia chớ đâu dám làm phách công du khi T.T. Nixon tới Ba Lê, dự tiệc tại T.T. Phú Pháp, trước đây đủ tai to mặt lớn, thay vì hạ nhục Nixon, ông Già Gân của Pháp lại bốc thơm ông Tổng Thống mới toanh của Hứ Kỳ bằng những câu chưa bao giờ thơm thế, khiến tất cả phái đoàn tháp tùng T.T. Nixon phải ngạc nhiên, dĩ nhiên là ngạc nhiên thích thú, Về Mỹ, nếu TT Nixon có quyền khoe rằng, chuyến công du của ông đã thành công trọn vẹn, thì đây cũng nhờ những câu bốc thơm của Đờ Gôn..

Ông Tây đồn điền nói tới đây, Bà đặm hít tồ phe liền hỏi lại:

— «Ồ. Đờ Gôn của chúng ta bốc thơm Ông Nixon của Mỹ. Thì ăn nhập gì tới chúng ta ở Saigon này?».

Ông Tây đồn điền, nhếch mép mỉm cười.

— «Sao lại không? Được Đờ Gôn bốc thơm như vậy, rồi đây Pháp nói gì xin gì, mà T.T. Nixon không nghe? Lại nữa, mấy mà T.T. Nixon không nhờ luôn Đờ Gôn làm trung gian cho Mỹ để giải quyết với B.V. cho xong trận chiến tranh này? Chừng đó, khác nào Pháp lại có cửa tiền lần cửa hậu để lọt vào những khu vực ngon lành của Đông Nam Á và đề Việt Nam? Người ta vẫn đoán rằng, sau ngày đình chiến tại Việt Nam

(XEM TIẾP TRANG 3)

CON ONG TRANG 7

nói láo mà chơi

HÔI MÀ, XIN BÀ CHỊ TÍ

Bà chị «Quyền Sống» (thối thân của ông anh «Hy vọng» đã ngum cù đèo) vừa thay hình đổi dạng tái xuất sang hồ đã chơi cả làng báo một phát khá đau: mỗi ngày đều... đi Tiểu Ngạo Giang Hồ trước anh em một cú!

Chỉ nhờ có miếng đòn đó thôi mà bà chị cũng đã võ võc khá nhiều khứa của các tờ báo anh em, và lần này quả thực bà có hy vọng chứ không đến nỗi tuyệt vọng như lần trước, Một vài báo bị thấm đòn hiện đang lo đối phó với bà, họ đang tìm cách để được tiểu ngạo song song với bà chị, chứ cứ bị đè mải, bị chơi gác mải, ngộp thở tui không nổi!

Tưởng thế cũng đủ sướng rồi, ai ngờ bà chị «Quyền sống» vẫn chưa thỏa mãn. Bà chị còn đánh thêm một đòn gió, dọa gần dọa xa anh em bằng một loạt bài nêu «Quyền sở hữu của tất cả người dân ở V.N. này có quyền tôn trọng không?»

Biết rồi, khổ lắm nói mãi! Tất cả đều biết rằng ấy tháng trước khi báo ra mắt, bà chị đã gửi thư tới các báo đăng Tiểu Ngạo Giang Hồ để nhắc khéo: xin bỏ hây coi chừng kẻo bị lôi ra tòa rắc rối lắm, mỗ đã mua đứt bản quyền của chú cẩm dưng rồi!

Bây giờ bà ra báo, chẳng cần gì phải đọc quyền, nhưng mỗi ngày bà ra... tiểu ngạo trước, mọi người cả rịch tang ra sau, thế cũng bỏ bỏ người ta rồi, cần gì phải ện tụng nữa cho nó mệt người. Cần gì phải bắt ông anh truy cứu sách luật đề viện dẫn «Nguyên tắc Quốc gia liên tục» rồi cả làng báo trở về với chế độ nô lệ, buộc con phải cúi đầu trung thành với những hiệp định, hiệp ước do các quan thực dân Pháp ký kết! Cần gì phải tốn ấy tốn mực đăng bút cứ, bút tích của chú cẩm dưng, ra in điều ta có thứ thiệt chứ không phải đồ ma như những ru vật của người đẹp Bình Dương!

Hồi mà, xin bà chị tít báo bà chị bán chạy rồi, kể như có ăm rồi, bà chị cho anh em khác liếm chút cháo với chứ, hắt là mấy anh em thợ dịch, họ có tội tình gì mà bà ăm họ đập bẻ nôi chấu của họ! Ở đời, cái gì cũng thế, ăm một vừa hai phải nương nhau chút chút, bà chị đã ợc... quyền sống rồi, nay bà lại đòi độc quyền sống để anh quyền chết cho mọi người sao?

Bà chị há chẳng tuyên bố «không quan tâm đến giá trị thương mại, mà chỉ cần phục vụ...»? Ở hỏ cao cả thay, bà chị đâu có cần kiếm lời, bà chị chỉ muốn cho đại đa số ông bào Việt ta được thưởng thức cái hay ho của tiểu

PHÚ DE GIAO CHỈ

ĐÀN ANH VĂN NGHỆ, MỘT NHÀ THƠ THI NÔ CỒ THỤ.

Hiện tượng đàn anh văn nghệ xứ này, từ lâu đã biến thành quái tượng. Đã có một bài thứ 3a tụng tông tông họ Ngô, trong đó có câu: "mẹ tôi bảo rằng, Người giống cha tôi", tới bây giờ, nếu văn nghệ suy tôn có vẻ đang đi đường phục hồi, mà thế thâm thay, những người muốn làm sống lại nền văn nghệ suy tôn lại là các đàn anh văn nghệ—Mới đây, trong cuộc sinh hoạt trình diễn "Nhân sắc của giới Nghệ Sĩ" tại Dinh Độc Lập, một văn nghệ đàn anh của xứ này đã trình trọng (nhảy... tới hái một cành Đào rồi trình trọng trèo tới "mì cồ cồ" để ngâm một bài thơ Suy tôn-nguyên văn như sau:

Tháng lặn năm cùng sự chẳng cùng,
Nửa đêm xuân, lại nửa đêm Đông
Chi Lan tiệc cũ, hương man mát
Đào lý vườn xưa Tuyết lạnh lung
Đất có băng khuâng chờ hội ngộ
Trời như thao thức đợi tao phùng
Gương tròn mái tóc tươi thương nhớ
Mừng cội Hoa Đào gặp Chúa Đông.

Thoạt đọc lên, « người ta » ai nấy đều rét run vì nó hay quá là hay, nhưng khi nghĩ lại thì: cái "quả suy tôn" này, cái Lão Đàn anh văn nghệ này, quả là đã ví Tông Thống và Phu Nhân không biết làm « văn nghệ » nhất là về Thơ Phú. Thế nên Lão đã « múa Thơ » và đã múa giữa đám đông, gồm toàn những người Làm Văn Hóa của đất nước này, thì quả nhiên lão Thi Nhân Cồ Thụ của cái xứ có 4 ngàn năm Văn Hóa cóc coi anh em văn nghệ bằng "Con Chó". Thế nên Nà Cầu vì Thiên chức cầm trống đánh bắt nhốt Lão Thi nô này vào "Phú De Giao Chỉ" để một mặt lập công với Tông Thống và Phu Nhân, một mặt để người không biết làm thơ, cũng không biết làm văn nghệ hay văn hóa của đất nước này dậy bảo, ông "Phạm Chuyên" có ý kiến như thế này:

Bài thơ suy tôn của đàn anh văn nghệ chỉ có thể ngâm chơi với trẻ em trong nhà, nếu đem trình bày trước chỗ đông tân khách, chẳng khỏi là "vũ tượng hoang viên". (Múa gậy chỗ vườn hoang, chỗ không người).
Vì lẽ: bài thơ đó lại đề, (không dính líu đến đề thơ chúc mừng), lại điệp ý; đặt chữ chưa tinh, dùng điển chưa đúng.

Toàn bài được câu thừa đề (câu thứ 2) hơi thông thông, nhưng không phải cuộc họp đúng vào lúc giao thừa,

Câu thứ 4, (thích thực) Đào lý vườn xưa tuyết lạnh lung: văn thơ xào trá, không xác thực, vì ở những xứ nóng, như Saigon, không hề thấy có tuyết giăng như tại các nơi thuộc hàn đới.

Câu thứ 3 và 4 (câu thích thực) chỉ nói vợ vãn, không nói gì đến sự chúc mừng: Tông Thống, theo đề tài, vậy là lạc đề. (Sự tối kỵ trong nghệ thuật thơ).

Câu thứ 5 và 6, (tức 2 câu luận) dùng chữ chưa tinh, vì hội ngộ và tao phùng là 2 danh từ Hán tự, đều có nghĩa là gặp gỡ, xum họp, dùng chữ như thế là điệp ý, (Répétition, rất kỵ trong câu thơ).

Câu thứ 7 (Thức kết) Gương tròn mái tóc tươi thương nhớ. Gương tròn mái rất tối nghĩa, và tươi thương nhớ. Vậy Tác giả đã thương nhớ ai trong cuộc họp này? Nhớ chủ cũ chăng? Mà Chủ cũ là ai?

Câu Kết nói: Mừng cội hoa đào gặp chúa Đông; Câu này dịch thoát câu thơ của Thôi Hộ đời Đường; Nguyên Thơ là:

Nhân diện bút tri hà xứ khứ,
Đào hoa y cựu tiếu Đông phong.

là điển tích Thôi Hộ thương nhớ Mỹ nhân đã gặp trong tiết thanh minh. Nay đem đặt câu này vào bài thơ chúc mừng thì tối chẳng hiểu Lão Thi Nô này chúc mừng ai và mừng cái gì? Hay là Lão Thi Nô định mết Phu Nhân là Tông Thống... nhớ người yêu? Sau chót, đề gọi là chút « Duyên Thơ » Tôi (tức Phạm Chuyên) xin múa bút họa lại bài Thơ Suy tôn của tào và cứ coi như là một thứ « Bội Tinh » mà cả cuộc đời làm văn Nghệ... đến lúc gần ngất ngời... cuộc đời nó mới cho ông Thi nhân Cồ Thụ của nền Thơ Phú Lem Nhem này:

"Thơ chú ôi thôi đến lúc cùng"

Thần thờ Thi Sĩ cuối mùa Đông,
Câu mừng minh Chủ sao quên bằng.
Tuyệt động Hoa Viên, thực lạ lùng.
Thơ đã lạc đề cùng điệp ý.
Lời còn Hội Ngộ với Trương phùng,
Sẽ Ghềnh thời tiết đương oi bức.
Đâu có Hoa Đào cợt gió Đông?

GHI CHÚ: Trong khi lão thi nô của cảnh Đào và Suy Tôn Tông Thống thì tên Trọng Đớp (một kẻ chuyên viết Thơ con cóc mọc hòng nhân loại-loài người) đã nói với ông Trung tá hình như tên là Cẩm) rằng: «em là kẻ có hiếu với vợ, mà hôm nay là ngày Xuân. Trời lại đẹp như thế này, em bắt buộc phải ăn cắp của Dinh Độc Lập một bông Hồng Đà Lạt để về kính «Dâng lên» Hiền thê, Ông Trung Tá gật gù, vỗ vai Trọng Đớp một phát tỏ vẻ chấp thuận ngay lúc đó. có một kẻ sĩ lên tiếng rằng: "Mì Quê Quá". Trọng Đớp liền gãi gáy mà thưa rằng: «vàng bố em là người cày ruộng, mẹ em cắt cỏ, còn em là đứa chăn trâu-Em Quê là phải, anh ạ...ngay như hôm nay. em phải «cò mắng» những năm tháng bạn, em mới có một áo một quần để vào trình diện với Nguyên Thủ Quốc Gia đây anh ạ!

Nà Cầu nghe mầu đối thoại ngoan nhĩ trên, bèn thở dòi một phát.

NỖ BUỒN CỦA CỤ NGUYỄN BÁ LƯƠNG

Cụ Nguyễn bá Lương: xếp Viện Nhi Đồng đang có một nỗi buồn to to bở. Sở là vì: sau một đêm không ngủ, thức giấc, cụ thấy bao nhiêu tóc bạc trên đầu đã ngã màu... đen thui. Cụ tập rục ở trái tim, nôn nao ở tâm hồn, hành hoành và sảng khoái Y học quả quyết cụ đã... hồi xuân. Ngũ Viện ngày xưa, cái ngày Đông Chu Liệt Quốc ấy mà, một đêm nghĩ chuyện thù nhà nợ nước, tóc đang trắng bỗng bạc phơ, Còn ngày nay, ngót hai nghìn năm sau, cụ Nguyễn Bá Lương nghĩ tới ngành xe đò Bửu Hiệp, tóc đang trắng bỗng đen nháy. Đó là một điềm minh cho nước non Giao Chỉ.

Nhưng cuộc vụng lên hội xuân của cụ xếp viện Nhi Đồng gặp một tí ti trục trặc. Ấy là cái sự nghị luận của những thằng nhà báo thối mồm và cái kiến nghị hoàn lấy vợ của vài tay nhi đồng miệng còn hôi sữa, Phú De đâm ra thương cụ xếp Nhi Đồng. Mới chạy tới làm cuộc phỏng vấn:

- Thưa cụ, tại sao thiên hạ chớng cụ lấy vợ?
- Cụ Lương cười, hỏi lại:
- Vợ chớng là biểu tượng cho ký gì?
- Dạ, lứa đôi ạ!
- Lứa đôi biểu tượng cho ký gì?
- Thương yêu ra rít.
- Thương yêu và được yêu thương thì còn có đơn không?
- Hết.

Cụ Lương nghị luận:

- Nước ta đang có kẻ ngày nói lên nỗi cô đơn của người Giao Chỉ. Tôi đã đọc tập thơ « Tôi không còn cô độc » của Thanh Tâm Tuyên. Tôi muốn trả lời những người già vợ nhận mình là người Giao Chỉ cô đơn, rất đỗi. Chỉ cần lấy vợ. Họ đã có vợ rồi, họ cóc lấy thêm được vợ nên họ... cô đơn. Và họ ghen mí lý cuộc hồi xuân anh dũng của tôi. Tại sao tôi không có quyền yêu. Khi tôi yêu, trái tim già của tôi nó tấu khúc nhạc "Gạo trắng trăng thanh" mí lý trái tim sồn sồn của người đẹp Bửu Hiệp. Chúng tôi song ca kiêu Ngọc Cẩm—Nguyễn Hữu Thiệt. Chúng tôi đi trên xe đò Saigon — Ô Cáp không được sao?

Phú De nói:

- Được chứ. Cụ cứ yêu ra rít đi. Cụ hãy hồi xuân để chơi trò cò mồi trai. Con cò nó mồi con trai chứ cái chức xếp viện của cụ nó có mồi con trai đâu mà những thằng thối mồm đàm tiếu. Thử trước, vua chúa ta lấy cả trăm vợ, dân chúng còn chớ ra toa thuốc «Tráng Dương Bồ Thân» để vua sai «đem một mà đánh mười cỡi sinh tám mạng» thì sao!

Cụ Lương khoái chí:

- Sinh ra ta ấy là cha mẹ. Bàu ta làm dân biển ấy là người Phước Long. Yêu cái tuổi sắp mặc sơ mi Tô Bia của ta ấy là nàng Bửu Hiệp. Nhưng hiểu được lòng ta, chỉ có Phú De. Khi ta hết ham làm việc nước, ta nhường Phước Long cho Phú De với nhiều sự gửi gắm "như thường".

Phú De lắc đầu:

- Cụ Lương mím môi:
- Vì sao?
- Vì, vì... con là ruồi tái beo!

KHI CÁC ÔNG CỨ NGUY BAO TỬ LÊN TIẾNG

lâu lâu lại thấy các ông Cứu nguy bao tử lên tiếng. Nhưng lên tiếng không ngọt ngào Cộng Sản nó pháo kích chết cả trăm dân lành vô tội. Cứu nguy bao tử không bán xe hơi nhà lầu, rút tiền ở ngân hàng ra cứu nguy... bao tử dân nghèo. Nhà Kinh Tế (tức nhà nước nhỏ hoặc đại lý của nhà nước) tăng giá đường giá muối lên âm ỉ, bao tử dân nghèo lép xẹp, không thấy Cứu Nguy Bao Tử vì bao tử dân tộc mà kéo cổ với sự leo thang của vật giá. Mà Cứu nguy Bao Tử chỉ biết tranh đấu... bằng mồm. Tức là đòi hỏi có chánh phủ mạnh và phản đối pháo kích bằng kiến nghị!

Rõ chán mở đời. May thay Giao Chỉ ta mới có một Cứu Nguy chứ mình có chừng dăm bảy Cứu Nguy bao tử dân Giao Chỉ thùng bẹ bét, Ung thư bao tử là cái chắc. Thôi, mấy cụ chính trị xa lông, nhờ các cụ một tí. Đã có danh vọng rồi, xê ra cho người khác kiếm danh vọng.

TIẾN SĨ KHOA HỌC BỤ THẤY MỒ

Con Ông, như hầu hết các tuần báo ở Giao Chỉ, không đaug Tiểu Ngao gian Hồ. Ông Minh Võ lại còn không thèm biết đọc « Tiểu Ngao Gian Hồ » nữa cơ. « Tiểu Ngao Gian Hồ » không thích thú bằng « Tiểu ngao Phú Thọ » mỗi chiều thứ bảy, chủ nhật. Vậy thì không phải « kể cụ Nam Đình, cồ thụ báo chí Giao Chỉ vì cái «khoản» của hàng Doanh Doanh! Cụ Nam Đình- theo tuần báo con Gà của Lý Quý Chung- là ông Tây con. Ông Tây Nam Đình nặng tinh thần khoa bảng lắm.

Ở đâu có ông Nam Đình làm báo ở đây có những loạt bài của các tay khoa bảng dưới mỗi cái tên đều có chức nghiệp, bằng cấp to to bở. Chỉ thiếu tên cha mẹ, số thẻ căn cước, ngày và nơi cấp, bề cao, nốt ruồi hay sẹo của tác giả.

Mới đây, ông Nam Đình «bao» một tờ báo nọ, đã tỏ ra mình vừa là thứ viết phoi ở tông sáng giá vừa là bình luận gia trừ danh vừa là tay viết hồi ký cho... muôn đời. Và, lại trưng cái bằng Tiến sĩ Khoa học dưới cái yáy của bà Nguyễn Cẩm Vân. Ôi, viết phóng sự chiến trường mà phải vận dụng đến cả cái cấp bằng tiến sĩ thì ở Giao Chỉ này, Việt Tân Xã bá có dư hàng trăm Thạc sĩ. Thanh Chiếu là siêu... thạc sĩ vì nó có mè dai và bằng tương lệ của nhà nước. Dzoãn Bình là thạc sĩ vì được giải phóng sự. Văn vân...

Vừa vừa thôi, cụ Nam Đình. Kiến thức và sự viết hay nó hiện rõ rệt ở văn chương, Văn chương thối, có sơn son thiếp vàng tên tác giả, chớ nó cũng chẳng thèm đọc, Lộ là phải trưng cấp bằng tiến sĩ!

NHẬT BÁO CON CỒ

Nghe phong phanh có chừng mười lăm tờ nhật báo sắp xuất hiện giang hồ. Trong số đó có nhật báo Con Cồ của chủ bút Thương Sinh. Nhật báo Con Cồ sẽ đối lập ra rít mí lý nhật báo Con Trai và là đồng minh không «hòa đàm đơn phương» của tuần báo Con Ông. Bạn đọc đơn coi nhật báo Con Cồ sẽ xuất hiện với chân ngôn con cồ đi ăn đêm «...Có sáo thì sáo nước trong, Đùng sáo, nước đục đầu lòng cồ con.» Phú De loan tin này không bảo đảm tí nào.

Ê KÍP THƯƠNG SINH TRỞ VỀ

Sau thời gian nghỉ dưỡng bệnh, bạn, Thương Sinh sẽ trở về làm đầu bếp cho Con Ông lại với những thực đơn ác ông còn đồ. Kể từ số tới, nhất định tái khai trương với các món sau đây.

TRẦN THỊ CẨM HỒNG: một phóng sự cuối cùng ký tên Thương Sinh, một chút năng lực trước khi hoàng hôn, một ngọn đèn rực sáng trước lúc tắt. Sau phóng sự này, Thương Sinh giới nghệ viết phóng sự.

TÂN XUÂN THU: một thứ kinh luân thu hôm nay do Không Tử con Tận Nguyễn san định.

PHÚ DE GIAO CHỈ: Nà Cầu thực 100 phần trăm.

Văn vân... và đề đánh dấu ngày trở về, Con Ông tăng lên 12 trang mỗi tuần gọi là đèn đáp lòng tri ngộ của bạn đọc kính mến.